

дайджест найцікавішої інформації та аналітики:

ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.8

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№13
(265),
31 березня
—
7 квітня
2011 р.

Четверговий випуск

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Чорновіл: справа Кучми спрямована проти всієї бізнес-еліти України

Що за стоїть за порушенням справи проти Кучми? Чия це ініціатива? Чи захоче Янукович нарешті розкрити справу загибелі В'ячеслава Чорновола? З цими питаннями ми звернулися до народного депутата Тараса Чорновола.

РІШЕННЯ ПРО ПОРУШЕННЯ СПРАВИ ПРИЙМАЛИ СПОНТАННО - ПЕРЕД ПОЇЗДКОЮ ТИМОШЕНКО В БЕЛЬГІЮ

— Пане Тарасе, ви заявили, що справу проти Кучми відкрили, щоб зіпсувати візит Тимошенко до Брюсселя. Невже заради дрібної боротьби з Тимошенко, усунутої від влади, Янукович вирішив повстати проти свого "батька" Кучми?

— Я сказав, що є причини, чому відкрили, і є причини, чому саме в цей момент.

Те, що справа розроблялася, - відомо давно. До того ж вічний ретранслятор чийось авантюри Мельниченко почав раптом активізуватися. Але думаю зараз це рішення виникло майже спонтанно. Там не все робиться продумано. Дуже багато приймається миттєвих рішень, після досить серйозної п'янки. От сидять кілька людей у кабінеті Януковича й вирішують: що робити з Тимошенко - відпустити її в Бельгію чи ні. Не відпустити - ноги об них будуть витирати, відпустити - вона об них ноги витиратиме. І тут хтось згадає: слухай, Пшонко, у тебе ж Кузьмін щось по Кучмі почав рити в справі Пукача. Так точно, Федоровичу! Так ми його і активізуємо. Телефонуй Кузьміну, хай терміново піднімає справу - будемо запускати. Запустили - і поїздка Тимошенко вже змазана. А якщо сьогодні чи завтра їм вистачить розуму, як вони планували, випустити колишнього міністра Філіпчука (а наскільки мені відомо, його звільнення з-під варти переносять з дня на день уже більш як

місяць) - це осиковий кілок у поїздку Тимошенко.

Основний український пріоритет, який звучить у світі, називається словом "Гонгадзе". Тимошенко й політичні репресії сьогодні - на третьому плані. Якби не було війни в Лівії, де європейці між собою пересварилися, якби не було колосального спалаху емоцій від того, що відбувається в Японії, - про Тимошенко ще хтось би щось згадував. А так вона нікому сто років там не потрібна. Її прес-служба накубе заяв, і вони будуть піднесені до планетарного масштабу, але її візит повністю знівельовано. Зараз обговорюватимуть тільки одну справу - Гонгадзе.

— Що за цим стоїть? Яка мета порушення кримінальної справи проти Кучми? Деякі експерти кажуть, що хочуть прибрати до рук медіаімперію Пінчука...

— Дуже опосередковано. Натиснути, бо окремі канали Пінчука дозволяють собі іноді неприпустиму вольницю... Учора знову про потьомкінські села заговорили, які під візит Януковича підмальовують. Хочуть трішечки притиснути Пінчука як власника, щоб він став свій, хороший, слухняний, щоб менше їздив по закордонах, здобуваючи собі політичний імідж. І щоб не відчував тут себе занадто недоторканим. Можна вдарити по тестю - ніби і не прямо, а боляче. Цей фактор є. Це нагадування всім: хлопці, епоха Кучми з відверто недоторканими закінчилася, як і епоха Ющенка з моральними зобов'язаннями, які вже не діють. Це дуже серйозне нагадування багатьом, у тому числі й тим, хто сьогодні слухняні, але іноді дозволяють собі погратися в якісь інтрижки. Думаю, у першу чергу,

Литвину. Не треба згадувати про сенсорну кнопку, яка створить проблеми для "регіоналів", котрі не можуть ніколи в залі своїх людей зібрати в достатній кількості. І не треба цікавитися, кому продано Укртелеком.

ЮЩЕНКО МЕНЕ ТАК ДОВІВ, ЩО Я ЗРОБИВ НАЙБІЛЬШУ ПОМИЛКУ У СВОЄМУ ЖИТТІ

— А чому ж тоді Литвина обійшла стороною в цій грі?

— Навіщо бити напрома по Литвину? Навіщо різати курку, яка несе золоті яйця, яка в залі Верховної Ради своїми руками (не руками "регіоналів", а своїми власними) робить усе, що тобі потрібно? А коли появляються зайві зацікавленості - треба трішечки полякати. Але лякати напрома - дискредитувати людину, яка впроваджує твою програму, тобто автоматично дискредитувати свої ідеї, принципи й фінансові обладунки. Це опосередковане лякання, певний шантаж, але не більше.

Відкриття справи проти Кучми поки йде дуже туманно. Ми знаємо, що справу порушено за статтею перевищення службових повноважень, за якою восени минулого року закінчився термін давності. Ніхто не бачив цієї справи. Десь фонд Кучми оголосив, що його нібито звинувачують за 166-ю статтею - але цього ніхто не підтвердив. У будь-який момент слідство може перекаваліфікувати з однієї статті на другу. Буде гарно співпрацювати - буде стаття, за якою строк давності вже минув. Погано - отримає статтю, де строк давності не закінчився або його взагалі немає.

Якщо для фасаду ключове слово на всі ці події - "Гонгадзе", то для внутрішнього вжитку ключове слово - "плівки Мельниченка". А точніше, їхня легітимізація. Ніхто ніколи, жодна Генпрокуратура ці плівки до уваги не брала. Навіть коли вони тому чи іншому прокурору могли б бути дуже вигідними.

Ющенкові могли вони бути вигідними тільки вибірково. Але він боявся їх зачіпати, бо вся його компашка на тих плівках, всі його фінанси, всі його обладунки. Краще не чіпати одного - бо впливає все.

При Кучмі, зрозуміло, визнавали, що записи не можуть бути доказом, вони зроблені в незаконний спосіб (вони справді зроблені в незаконний спосіб), їх автентичність викликає сумнів. Розмови на них сумніву не викликають, а автентичність - викликає.

Закінчення на 4 ст.

Нового главу УГКЦ привітав навіть Московський патріархат

Ющенко так зачитався, що й не помітив, коли збирали "на боже", але Катерина смикнула його за рукав, Ющенко кинув долари... Серед священиків помітили єпископа УПЦ МП, який сів за стіл з Яценюком...

— Коли ви вийдете з храму, вам в обличчя війне подих весни. Сьогодні ми переживаємо весну нашої церкви, яка у своєму воскресінні починає молодіти Духом Святим, — так Блаженніший Святослав говорив до своїх вірних у першій промові як глава Української греко-католицької церкви. Йому подають предстоятельський омофор і панаягу. Він надіває ці елементи перед богослужінням...

Новому главі церкви вручають митру і новий жезл — символ прийняття влади і повноважень.

Усі вони йшли процесією попереду з Хрестом і хоругвами, слідом за ними — одягнений у архієрейські ризи новообраний предстоятель церкви Владика Святослав.

Далі предстоятель сходив на архієрейський амвон (кафедру в центрі храму) під спів «Акіос!» (з грецької — «гідний»). Йому подають предстоятельський омофор і панаягу. Він надіває ці елементи перед богослужінням...

Новому главі церкви вручають митру і новий жезл — символ прийняття влади і повноважень.

Закінчення на 5 ст.

В Україні знайшли сліди йоду-131 з Фукусіми-1

Державна інспекція ядерного регулювання України офіційно зареєструвала на території України наявність слідів йоду-131 з аварійної АЕС «Фукусіми-1». 27 березня йод-131 був зафіксований у мікроскопічній мінімально вимірюваній концентрації. Про це повідомив головний інспектор з ядерної і радіаційної безпеки України Михайло Гашев.

За словами Гашева, АЕС України працюють у штатному режимі, контроль радіаційної обстановки здійснюється в режимі онлайн - підвищення рівня потужності дози гамма-випромінювання на території України не спостерігається.

5 днів тому сліди йоду-131 з «Фукусіми-1» у повітрі зареєстрували в США і Канаді. Три дні тому — у Франції, Болгарії, Чехії і Фінляндії. Учора сліди радіоактивних ізотопів йоду-131 виявили в Глазго (Шотландія).

Як повідомляє прес-служба Київського інституту проблем управління імені Горшеніна, з ізотопом цезію-137 ситуація складніша. Додатковий вміст у повітрі цезію-137 японського поход-

ження в Україні встановити неможливо. У 30-кілометрових зонах спостереження навколо діючих АЕС аналізав заважає цезій-137 Чорнобильського походження. У Київській області вміст ізотопу цезію-137 складає 4,4x10⁻⁵ Бк/м³.

«Відповідно до Норм радіаційної безпеки України (НРБУ-97) концентрація згаданих радіонуклідів в тисячі разів нижча за рівень, який вимагає реагування. Допустима концентрація ізотопу йоду-131 для населення складає 4 Бк/м³, ізотопу цезію-137 - 0,8 Бк/м³, - сказав Гашев.

Підготував Василь Сумський

Чи зрозуміє Янукович головну причину економічного дива Сінгапуру?

Секрет успіху країни - подолання корупції. Там перевіряють доходи не тільки самих чиновників, але і їхніх дітей, дружин, родичів і навіть друзів. В Україні корупція лише посилюється...

Президент України Віктор Янукович здійснив державний візит до Сінгапуру, який став першим в історії відносин двох країн. Там він провів ряд зустрічей, зокрема - переговори з президентом Селлапаном Раманатаном.

Під час розмови з президентом Сінгапуру глава Української держави висловився про успішність економіки цієї острівної держави і висловив бажання запозичити досвід сінгапурських економічних реформ. "Ваші стрімкі кроки показали світові, як можна побудувати нову економіку практично без ресурсів. Тому нашу країну дуже цікавить досвід реформ, які проводить Сінгапур, і той успішний шлях, який він уже пройшов", - відзначив Віктор Янукович.

Крім того, президент розповів сінгапурському колезі про те, що Україна зараз вийшла на новий шлях ефективного розвитку, в державі встановлено політичну стабільність, і це дало можливість почати реформи. Також Віктор Янукович зізнався, що "ділова атмосфера в Сінгапурі сприяє розвитку бізнесу, і хотілося б трохи цієї атмосфери позичити для України".

При цьому головним напрямом переговорів у Сінгапурі для української сторони став економічний. Як очікується, основним підсумком поїздки української делегації стане інвестиційна угода про будівництво індустріально-логістичного комплексу вартістю 1,1 млрд. дол. в Одеській області. Крім того, Україна розраховує залучити інвестиції в розвиток інфраструктури біля аеропорту "Бориспіль".

Проте треба сказати, що є певні сумніви в результативності втілення в майбутньому в Україні задуманих економічних проектів за участю бізнесу з Сінгапуру. Можна в цьому плані, наприклад, пригадати, що на початку вересня минулого року Віктор Янукович відвідав із офіційним візитом Китай, де також обговорювалися подібні економічні проекти із залученням в Україну китайських інвестицій. Але з того часу минуло вже більше півроку, а віз так і не зрештєв з місця.

Зокрема, тоді було підписано документи, що передбачають китайські інвестиції, теж пов'язані з аеропортом "Бориспіль". Планувалося, що китайська сторона побудує залізничну гілку від Києва до "Борисполя" завдовжки в 30 кілометрів, а також виступить підрядчиком у спорудженні супутньої інфраструктури. З цією метою Китайський банк розвитку і індустріально-комерційний банк Китаю мали виділити кредит на суму в 1 млрд. дол.

Насправді ж, як розповів минулого місяця гендиректор аеропорту "Бориспіль" Борис Шахсуваров, будівництво досі не розпочалося і відкладене на невизначений термін у зв'язку з тим, що не вирішено питання держгарантій під кредит китайського банку на це будівництво. "Перша умова китайського банку - гарантія уряду. Питання держгарантій на це не вирішено в держбюджеті", - пояснив він причину зриву проекту.

Якщо ж говорити про плани отримати якусь вигоду від нинішнього візиту Віктора Януковича до Сінгапуру, то хочеться сказати,

що набагато корисніше було б для української влади зрозуміти головну причину соціально-економічних успіхів цієї східної держави і запозичити досвід саме в цьому ракурсі.

Український президент обмовився про хорошу ділову атмосферу в Сінгапурі і про бажання "позичити" в них таку атмосферу. Проте секрет цієї атмосфери надзвичайно простий: радикальне скорочення рівня корупції в країні.

І для того, щоб детально дізнатися про те, як у Сінгапурі подолали корупцію, зовсім не обов'язково було туди їхати. Про це вже багато написано в ЗМІ, а також у підручниках з новітньої історії й економіки.

У 1959 році Сінгапур став самостійною державою у складі Британської імперії, а 9 серпня 1965 року проголосив незалежність. З 1959 по 1990 рік уряд Сінгапуру очолював Лі Куан Ю, і за вказаний час ця невелика держава (площею всього 700 кв. км.) зробила стрибок від країни третього світу до розвиненої країни з високим рівнем життя.

На момент здобуття незалежності Сінгапур, здавалося, безнадійно загрузнув у корупції. Поліція вимагала гроші у торговців, брали хабарі шкільні вчителі, навіть лікарі швидкої допомоги наживалися, доставляючи хворого в "правильну" лікарню. Найнікчемніші проблеми без хабара не вирішувалися.

"Корупція є однією з рис азіатського способу життя. Люди відкрито приймають винагороду, це було частиною їх життя", - так описав тоді Лі Куан Ю становище в країні. Боротьба з корупцією почалася, за його словами, "шляхом спрощення процедур прийняття рішень і видалення всякої двозначності в законах у результаті видання ясних і простих правил, аж до відміни дозволів і ліцензування".

Були також різко підняті зарплати суддів, поліцейських та інших державних службовців. Крім того, в Сінгапурі було створено незалежний орган з метою боротьби з корупцією у вищих ешелонах влади (розслідування ініціювалися навіть проти близьких родичів Лі Куан Ю). Агенти Corrupt Practices Investigation Bureau, в перекладі - Бюро з розслідування корупції, почали перевіряти банківські рахунки, майно не лише самих чиновників, але і їх дітей, дружин, родичів і навіть друзів! Якщо клерк і його родина живуть не по кишені, бюро автоматично, не чекаючи команди згори, починало розслідування.

Ряд міністрів, викритих у корупції, засудили до різних термінів ув'язнення, або ж вони покінали життя самогубством, або втекли з країни. Серед них були і давні соратники Лі Куан Ю, такі як міністр охорони навколишнього середовища Ві Тун Бун.

І раніше, і зараз в Бюро з розслідування корупції може подзвонити будь-який громадянин - "гаряча лінія" працює цілодобово. Охоче приймаються й анонімні скарги.

Тяганина в установах Сінгапуру відсутня - запити в міністерства шлються через Інтернет, в електронному форматі. Судди працюють чітко і швидко.

У результаті Сінгапур відповідно до міжнародних рейтингів став однією з найменш корумпованих держав світу. Організація Transparency International, що відстежує рівень корупції в світі, в 2009 році поставила Сінгапур на третє місце в своєму рейтингу - на одному рівні з Норвегією і Данією (Україна займала тоді 146-е місце). Хабарництво в цій країні на сьогодні відсутнє як таке: чиновники не беруть мзду, суди ефективні, а бізнесмени нікому не платять відкатів.

Нині Сінгапур - високорозвинута країна з ринковою економікою і низьким оподаткуванням, в якій важливу роль грають транснаціональні корпорації. Валовий національний продукт на душу населення - один з найвищих у світі (у 2008 році - 38 972,1 дол. США). У рейтингу конкурентоспроможності ВЕФ економіка Сінгапуру зайняла в 2009 році третє місце.

Ось і весь секрет полішинелля. Влада в Сінгапурі всього лише навела лад з корупцією, а її втручання в економічні процеси було мінімальним. Бізнес, звільнений від корупції і надмірної бюрократії у владі, самостійно забезпечив стрімке зростання економіки.

Ну а в Україні ситуація з корупцією абсолютно інша. Тут корупція вже давно править бал, а після перемоги на президентських виборах Віктора Януковича її рівень лише зростає.

Наприклад, згідно з оприлюдненими в грудні 2010 року організацією Transparency International результатами чергового щорічного дослідження "Барометр світової корупції за 2010 рік", кількість українців, які зізналися, що хоч би раз давали хабар за останні 12 місяців, виявилася 34%, тоді як у 2009 році таких було лише 21%.

І лише один красномовний штрих. Верховна Рада на початку цього місяця розрочала розгляд у другому читанні законопроекту про боротьбу з корупцією, підготовленого президентом. Проте стало ясно, що влада лише імітує боротьбу з корупцією.

Зокрема, вже практично немає сумнівів, що в майбутньому законі про боротьбу з корупцією не виявляться норми про обов'язкове декларування доходів і витрат не тільки чиновниками, але і їх родичами. А без цього документ не має ніякого сенсу, про що може свідчити і досвід Сінгапуру. Там, як уже було сказано вище, ретельні перевірки на предмет корупції піддаються не тільки держслужбовці і їх родичі, а навіть і друзі чиновників.

Отже, підписання в Сінгапурі договорів про якісь економічні проекти - це далеко не головне, що могла б отримати Україна від цієї країни. Набагато корисніше було б повчитися там ефективним способам боротьби з корупцією. Проте чомусь здається, що українська влада не побачить основної причини успішності далекої східної держави і не запозичить відповідний досвід.

Олександр Безкорований

№13 (265), четвер,
31 березня - 7 квітня 2011 р.

ТЕЛЕ РАДІО ЧЕРНІВЦІ
НОВИНИ 2

Свідоцтво про державну реєстрацію: серія KB № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець -
Агентство інформації та реклами

МЕДІА-ЗАХІД

вул.Володимира Великого, 18,
Львів, 79053

тел. факс: 297 60 97,
e-mail: dr_povynu@ukr.net

Реклація зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім
«Молода Галичина»
(м.Львів, вул.Угорська, 14).
Номер підписано до друку о 21.30.
Зам. № 240. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор - Олександр Корець,
заступники головного редактора -
Олег Пендерецький, Христина Карась,
технічний редактор - Богдан Богач,
дизайн - Христина Хоростіль,
консультанти -
Назар Зазай, Роман Старший.
Філії (кореспондентські пункти):
м.Київ - Оксана Клименко,
м.Івано-Франківськ - Ельвіра Блінцова,
м.Тернопіль - Галина Михайлова,
м.Луцьк - Олександра Бігун,
м.Рівне - Григорій Кремень,
м.Житомир - Павло Письменний,
м.Чернівці - Костянтин Журавчак.
Адміністрація:
директор - Олена Сахарук,
головний менеджер - Віталіна Пенягіна.
Кадри: Емма Поздєєва.
Реклама: Христина Карась
тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97,
моб.: 8 097 649 88 70.
Технічна підтримка редакції:
Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»).
Юридичне обслуговування: Віталій Рущак.

Росія втомилась від Медведєва, Путіна і "Єдиної Росії"?

У Росії зростає недовіра до Президента Дмитра Медведєва, прем'єр-міністра Володимира Путіна та "партії влади" "Єдина Росія". Про це йдеться в доповіді Фонду "Центр стратегічних розробок" (Росія).

"Швидко наростає процес делегітимізації російської влади, зростає недовіра населення до її ключових лейблів: Президента Д.Медведєва, прем'єр-міністра В.Путіна та "партії влади" "Єдина Росія", - йдеться в повідомленні.

Зазначається, що впродовж останніх 8 місяців (із липня 2010 по березень 2011 рр.) у політичній свідомості російського населення відбулися радикальні зміни, що свідчать про вступ країни до глибокої політичної кризи. Динаміка цих змін має тенденцію до прискорення. Про це свідчать як результати всеросійських соціологічних досліджень, виконаних ВЦДГД, "Левада-центром" і ФГД, так і локальні дослідження в окремих регіонах, що проводилися "Центром стратегічних розробок" та іншими організаціями.

У доповіді повідомляється, що дані опитувань, що проводяться Центром стратегічних розробок впродовж 2010-2011 рр. показують, що рейтинг Д.Медведєва був у 1,5-2 рази нижчий рейтингу В.Путіна.

Водночас, згідно з опитуваннями, набирає силу тенденція зростання рейтингу "проголосую за когось третього, не за Д.Медведєва або В.Путіна".

Також зазначається, що новим трендом, що виник у останні місяці в РФ, можна вважати фразу, що повсюдно лунає, "народ вважають за бидло" (варіанти: "ця влада вважає народ за бидло", "начальники на роботі нас вважають за бидло", "людям набридло, що їх вважають за бидло").

За даними Центру, раніше впродовж 10 років говорилося, що стан справ багато в чому поки що незадовільний, але намітилися покращення й з'явилася стабільність. Проте, в даний час теза про те, що становище в країні покращується, практично зникла з фокус-групових обговорень. Переважна думка - що в країні все погано, економіка не розвивається, нафтодолари привласнює собі правляча верхівка. Реальних справ немає, відсутність справ прикривається демагогією.

У документі зазначається, що Д.Медведєв виглядає як фігура, що не обирається, оскільки виступає за демократизацію, а це означає право й можливість вільного висунення інших осіб, тобто того самого "третього". Тому

без жорстокого контролю за складом кандидатів та інших заходів "адміністративного ресурсу" Д.Медведєв не буде обраний Президентом РФ на другий термін, зазначається в доповіді. Водночас, В.Путін, на відміну від Д.Медведєва, зберігає якусь частину свого традиційного електорату, але цей електорат застаріває в "маркетинговому сенсі". Прихильники В.Путіна засновують свою думку на його минулих заслугах, головним чином після-єльцинської стабілізації. Проте ці ж люди солідарні в тому, що становище в країні погане й не видно ніяких ознак його покращення.

У документі повідомляється, що, за оцінками багатьох економістів, у найближчі післявиборні роки назріває серйозна бюджетна криза, подолання якої потребуватиме серйозного урізування соціальних витрат, зокрема на медицину й освіту, а також, мабуть, прискорення інфляції. Результати всіх соціологічних досліджень показують, що соціальні наслідки цих заходів сприймаються населенням україн хворобливо. В результаті процес делегітимізації влади може піти дуже швидкими темпами.

"Представлені вище результати соціологічних досліджень дозволяють зробити висновок, що політична криза в Росії вже йде повним ходом, хоча ще й не виплеснулася на поверхню політичного життя. Зараз вона виявляється в падінні підтримки В.Путіна і Д.Медведєва, звуженні електорату "Єдиної Росії" й посиленні критичних настроїв до політичної системи, яку вони втілюють", - зазначається в доповіді.

На думку експертів, у середньостроковій перспективі економічне зростання, швидше за все, буде нестійке, що підживлюватиме незадоволеність населення економічним станом. Збереження цієї тенденції не дасть політичній кризі загаснути й рано чи пізно переведе її у відкриту й гостру форму.

Підкреслюється, що якщо тенденції падіння довіри до влади збережуть стійкість хоча б упродовж найближчих 10-15 місяців, то на Росію очікує політична криза. Не виключено, що за своєю інтенсивністю ця криза перевершить період кінця 1990-х і впритул наблизиться до епохи кінця 1980-х.

Підготував Василь Сумський

Кучма посилює захист

Екс-Президент найняв ще двох відомих адвокатів та знову уникнув очної ставки зі своїм колишнім охоронцем

Лише через тиждень відреагував на порушення Генпрокуратурою кримінальної справи стосовно колишнього Президента Кучми нинішній Президент Янукович. Подолавши хворобу ГРВІ в Україні, Віктор Федорович сказав, що не задрить Леоніду Даниловичу вже здалеку - аж із Сінгапуру, де перебуває з візитом. Тоді як невідомий Кучма перед черговим допитом у слідчому Главу ГПУ, що на столичному Подолі, парював слова свого наступника: мовляв, якби я був на місці Віктора Януковича, то також заявляв би про те, що порушена проти екс-Президента кримінальна справа не є політичною. Цікаво, що за весь цей час Данилович не телефонував Федоровичу. "Ви знаєте, в мене ніколи не було ініціативи першому зателефонувати Президентіві, і не буде ніколи", - каже Кучма.

У цілому ж цей день засвідчив, що обвинувачуваний у перевищенні влади і службових повноважень екс-Президент не проти загальмувати "кавалерійські темпи" слідчих. З одного боку, пан Кучма не збирається оскаржувати постанову про порушення щодо нього кримінальної справи, оскільки вважає це недоцільним. З іншого боку - підхід слідства змусив його посилити свій захист.

Так, Л. Д. найняв до своєї адвокатської групи американського адвоката Алана Дершовіца, відомого своєю участю у резонансних кримінальних справах (зокрема, він є радником юридичної команди із захисту засновника WikiLeaks Джуліана Ассанжа). Ще одним адвокатом Кучми став Ігор Фомін, який також захищає інтереси опозиціонерів Юрія Луценка, Богдана Данилишина та Євгена Корнійчука.

Утім очної ставки екс-Президента з його колишнім охоронцем Миколою Мельниченком знову не відбулося. Її перенесли вже втретє. Але чи відбудеться вона - не відомо, адже сам Кучма просив про перенесення цієї слідчої дії через появу у своїй команді нового адвоката, якому потрібен час для ознайомлення зі справою. Заклади, що екс-Президент нібито боїться цієї очної ставки, Л.Д. відкидає: "Я не боюся зустрічі з Мельниченком - хай Мельниченко боїться!".

На допиті Кучма заповнив слідчого, що може "покластися на Конституції, на Біблію, що не давав цього злочинного наказу" вбивати Гонгадзе. До того ж цього журналіста він один раз у житті бачив. Кучма, як і раніше, переконаний, що поява "плівок Мельниченка" є спланованою провокацією. "Я інюді відчуваю, на біса я пішов у Президенти?... Жив би кум королю, сват міністру,

ви прекрасно розумієте. Тим більше становище моє було відповідне", - бідається нині колишній глава держави.

Натомість колишній майор УДО просить Генпрокуратуру обмежити виїзд за кордон зятя Кучми Віктора Пінчука, щоб він не міг впливати на хід слідства в Україні. Натомість сам пан Мельниченко у вихідні чомусь літав до Москви. У суботу його помітили в аеропорту Домодедово, де його зустріли машина та охорона. Але, спілкуючись із журналістами, він відмовився пояснювати своє "турне" до РФ. Мовляв, їздив в особистих справах, а не на консультацію до ФСБ.

До речі, Микола Мельниченко не вірить, що Кучма безпосередньо наказав убити Гонгадзе, і натякає на роль тодішнього глави адміністрації Президента, а нині - Голову ВР Володимира Литвина. Принаймні колишній майор стверджує, що має докази того, що вбивство журналіста організував саме нинішній спікер парламенту. Натомість Леонід Кучма не вважає за доцільне допитувати у цій справі ще й Володимира Литвина, хоча й готовий зустрітись з ним під час очної ставки.

Водночас удова журналіста Георгія Гонгадзе Мирослава вважає, що Генпрокуратура має порушити кримінальну справу щодо всіх, хто покривав вбивство її чоловіка. Із цього приводу вона найбільшим часом планує зустрітись з першим заступником Генпрокурора Ренатом Кузьміним у Вашингтоні. "Треба розслідувати всі обставини покриття цього злочину під час президентства Леоніда Кучми після вбивства Георгія. Без цього неможливо визначити міру його [Кучми] вини", - зазначила пані Мирослава каналу "1+1".

Крім того, на думку Мирослави Гонгадзе, Генпрокуратура повинна переглянути обставини смерті екс-міністра внутрішніх справ Юрія Кравченка: "Кому була вигідна ця смерть і як вона сталася - ці питання будуть визначальними для визначення міри вини Президента Кучми та інших посадових осіб, звинувачених у вбивстві".

ПРЯМА МОВА

Віктор Янукович, Президент України:

- Потрібно нарешті дати відповідь на те, що вже багато років усім відомо. Треба набратись терпіння і культури суспільству, щоб не робити ніяких сенсацій, - є процедура, яку необхідно пройти. Плітки, що цей процес перетворюється на сучасний політичний процес, я скажу, - це тільки плітки. Безумовно, неприємно Леоніду Даниловичу, йому, як кажуть, не позаридиш, але треба завершувати, врешті-решт, колісь. І досить спати на снодійних пігулках - треба колісь жити, а для цього необхідно дати відповідь на це питання і закінчити. Відповідь може дати лише суд, і в правовій державі ніхто не може звинувачувати людей без рішення суду.

Леонід Кравчук, Президент України (1991-1994):

- Знаючи Леоніда Кучму, я не можу повірити, що він міг дати наказ убити людину. Кучма міг випити, міг закурити, бути емоційно нестримним, він не розумів, що його слова "заткніть йому рота" підлеглі сприймали як вказівку до дії. Але слова Президента завжди підлеглі сприймають однозначно. Те, що сталося з Кучмою, - це урок для всіх: Президент не повинен говорити так, щоб потім не відповідати за свої слова.

Юлія Тимошенко, лідер БЮТ:

- Я не виключаю, що це (справа проти Кучми. - Ред.) може бути і тиском на три телевізійні канали Пінчука, це може бути бажання ці три телеканали забрати собі, обмінюючи на м'яке завершення справи проти Кучми. Порушення цієї справи є також і формальною легалізацією репресій проти опозиції. Влада таким чином показує, що "своїх" також притягують до відповідальності. Тому я переконана, що влада не збирається доводити справу вбивства журналіста Георгія Гонгадзе до логічного завершення. Ви знаєте, що я, м'яко кажучи, не друг Кучми, але я йому раджу завести Twitter, і якщо потрібно, я позичу йому iPad. Якщо він десь щось напише, що "нас багато і нас не подолати" з Генпрокуратури, я обов'язково це ретвітну, сто відсотків!

Валентин Наливайченко, голова політради партії "Наша Україна":

- Ми вимагаємо, щоб були розслідувані всі вбивства, а покази Пукача нарешті стали публічними. Він пообіцяв, що розповість не тільки про вбивство Гонгадзе, а й про інші вбивства, від яких здригнеться Україна. Слідство має врахувати всі свідчення, викликати всіх, хто причетний до справи. Технічно вже давно доведено, хто кому дзвонив - це зробило СБУ у 2009 році, і в матеріалах слідства це точно є. Ми говоримо про вбивство Гі Гонгадзе, але ми не повинні забувати, що банда діяла при владі й убивала інших людей - журналістів, політиків, просто безневинних людей.

Іван ЛЕОНОВ

umoloda.kiev.ua

Справа проти Кучми. Як віддавали злочинний наказ

Справа проти Леоніда Кучми навіть через десять років може викликати шок від усвідомлення того, які речі відбувалися в головному кабінеті країни.

«Українська правда» отримала можливість ознайомитися з текстом постанови Генеральної прокуратури про порушення кримінальної справи проти екс-президента.

Тут мовою слідчого описується хронологія вбивства Георгія Гонгадзе, що, за великим рахунком, була відома із записів Миколи Мельниченка.

Але якщо раніше це вважалося версією непримиренної опозиції, то сьогодні - офіційною позицією Генпрокуратури напередодні судового процесу над Кучмою.

Кучму, як відомо, звинувачено за статтею «Перевищення влади або посадових повноважень, якщо вони спричинили тяжкі наслідки» - стаття 166 пункт 3 Кримінального кодексу в редакції 1960 року, який був чинний на момент скоєння злочину.

Постанову виніс особисто перший заступник генпрокурора Ренат Кузьмін.

У тексті документу описано, чому слідчі кваліфікують дії Кучми саме таким чином. Отже, читаємо постанову...

«...Кучма Л.Д. будучи президентом України, вчинив злочинні дії, наслідком яких стало грубе порушення законних прав Гонгадзе Г.Р. і Подольського О.І., а також вбивство Гонгадзе Г.Р.

У травні-вересні 2000 року Кучма Л.Д., маючи на меті припинити будь-яку критичну громадську і журналістську діяльність на свою адресу, порушуючи чинне законодавство України, вчинив перевищення влади і службових повноважень, що призвело до тяжких наслідків.

Протягом виборчої кампанії 1999 року та першої половини 2000 Олексій Подольський і Георгій Гонгадзе активно займалися громадською діяльністю, публікували газети і листівки з критичними статтями на адресу Кучми Л.Д. і Кравченка Ю.Ф.

Ознайомившись зі статтями і будучи обуреним змістом критичних публікацій Подольського О.І. та Гонгадзе Г.Р., а також їх громадської діяльності, Кучма Л.Д. прийняв рішення зупинити їх діяльність шляхом застосування до них фізичного насильства та інших незаконних методів впливу із залученням до цього працівників правоохоронних органів України.

У травні-червні 2000 року в приміщенні адміністрації президента Кучма Л.Д., без наявних підстав для проведення оперативного-розшукової діяльності, дав Кравченку Ю.Ф. вказівку про здійснення негласних оперативного-розшукових заходів щодо Гонгадзе Г.Р. і Подольського О.І. із застосуванням протизаконного впливу на них з метою припинення їхньої журналістської та громадської діяльності.

Кравченко Ю.Ф., усвідомлюючи злочинну вказівку Кучми Л.Д., погодився її виконати, і, перебуваючи владі та службові повноваження, через керівника апарату міністра внутрішніх справ Фере Е.В. дав наказ Пукачу О.П. здійснювати негласні оперативного-розшукові заходи щодо Подольського О.І., а також викрасти останнього, вивезти за місто, побити, вчинити підпал дверей квартири, щоб змусити Подольського О.І. відмовитися від журналістської діяльності.

12 червня про виконання доручення Кравченко Ю.Ф. особисто доповів Кучмі Л.Д. в приміщенні адміністрації президента. Кучма Л.Д. схвалив дії працівників міліції.

Продовжуючи переслідувати громадських діячів, 3 і 10 липня Кучма Л.Д., перевищуючи владу і службові повноваження, дав Кравченку Ю.Ф. незаконну вказівку про насильне захоплення Гонгадзе Г.Р., вивезення за межі Києва та застосування до нього психологічного та фізичного впливу як з метою помсти за журналістську діяльність, так і з метою її припинення.

Отримавши від Кучми Л.Д. незаконну вказівку, Кравченко Ю.Ф. в один з днів липня 2000 року передав її Пукачу О.П.

Виконуючи незаконну вказівку Кравченка Ю.Ф., Пукач О.П. організував незаконне стеження за журналістом та його переслідування...».

Далі в тексті постанови згадується епізод, як Георгій Гонгадзе написав відкритого листа генпрокурору Потебенку, де повідомив, що за ним розпочали полювання. Таким чином Гонгадзе намагався убезпечитися - але це врятувало йому лише три місяці життя. «...11 вересня 2000 року в приміщенні адміністрації президента Кучма Л.Д. повідомив Кравченку Ю.Ф., що Гонгадзе Г.Р. продовжує займатися журналістською діяльністю, висловив незадоволення діями працівників МВС, які не виконали його (Кучми) вказівку.

Виправдовуючись перед Кучмою Л.Д., Кравченко Ю.Ф. сказав, що причиною невиконання заходів впливу

щодо Гонгадзе Г.Р. стало виявлення ним стеження з боку працівників МВС та направлення скарги до Генпрокуратури.

Кравченко заповнив, що насильні дії щодо Гонгадзе Г.Р. будуть здійснені в стислі терміни.

Враховуючи вказівку Кучми Л.Д., Кравченко Ю.Ф. в районі 13-14 вересня 2000 року в службовому кабінеті в МВС, діючи з особистою заінтересованістю та кар'єрних спонукань, не бажаючи ускладнювати стосунки з Кучмою Л.Д., дав Пукачу О.П. злочинний наказ убити журналіста Гонгадзе Г.Р. з метою припинення в такий спосіб його журналістської діяльності.

Вищенаведені факти підтверджуються заявами свідків Мельниченка М.І., Морозова О.О., обвинуваченого Пукача О.П., Поповича О.В., Костенка В.М., Протасова М.К., іншими свідченнями, вилученими копіями та оригіналами звукозаписів розмов у кабінеті Кучми Л.Д. щодо Гонгадзе Г.Р. і Подольського О.І., висновками судових експертів та іншими матеріалами справи...»

Фактор Деркача

У четвер в рамках справи Гонгадзе має відбутися допит ще одного фігуранта записів Мельниченка - екс-глави Служби безпеки Леоніда Деркача.

Схоже, Деркач з самого початку знав, що Гонгадзе був викрадений співробітниками міліцейської наружки. Зокрема, паралельно зі проведенням спецоперації Пукачем, за Гонгадзе начебто слідкувало СБУ.

Інформація про це міститься в депутатському запиті колишнього голови слідчої комісії в справі Гонгадзе Григорія Омельченка до генпрокурора Олександра Медведя:

«...29 червня 2000 за вказівкою Деркача була заведена справа оперативної перевірки щодо Гонгадзе «у зв'язку з можливою передачею ним представникам

іноземних організацій або окремими іноземним громадянам інформації про Україну, що не підлягає розголошенню, яка стала йому відома під час здійснення журналістської діяльності».

Омельченко повідомляє, що справі була присвоєна назва «Провокатор», і практично одразу ж, в липні 2000-го суд навіть дав СБУ офіційну санкцію на прослушку та зовнішнє спостереження за Гонгадзе.

Щоправда, далі є суперечлива інформація.

Омельченко пише, що 15 вересня, тобто за день до зникнення Гонгадзе, справу «Провокатор» було закрито.

За іншою інформацією, начебто у вечір викрадення Гонгадзе за ним також слідкувала СБУ, яка втратила його слід після того, як Пукач разом з подільниками і захопленим журналістом залишили межі Києва.

І, ствержують джерела, у свідченнях Генпрокуратури Пукач повідомив, що після викрадення ним Гонгадзе до генерала у кабінет приходив помічник глави СБУ Деркача, який заявив, що їм відомо - Гонгадзе вивозила саме міліцейська наружка.

За даними Омельченка, в 2005 році Служба безпеки підтвердила, що справа «Провокатор» справді відкривалася. Оскільки Гонгадзе не вчинив злочинів, вона була визнана незаконною.

Очевидно, що Деркач викликається до слідчого з метою підсилення доказової бази по справі Гонгадзе - зокрема, в частині підтвердження налаштованості Кучми проти Гонгадзе.

Кримінальне переслідування Деркачеві не загрожує - навіть якщо буде визнано, що він з самого початку знав про плани розібратися з журналістом, то складно довести, що Деркача інформували про намір вбити Гонгадзе.

Дії колишнього шефа СБУ можуть підпадати під статтю 187 чинного за час Кримінального кодексу 1960 року - «недосенення про злочин». Однак, згідно з сьогоденним Кримінальним кодексом, ця стаття є декриміналізованою.

Довести провину Деркача за актуальною й нині статтею «приховування злочину», що передбачає з його боку допомогу злочинцям, буде дуже складно.

Леоніда Деркача було звільнено з посади глави СБУ в розпал касетного скандалу 10 лютого 2001 року, а на пенсію він пішов за часів президентства Ющенка. Зараз, при новій владі Деркач став позаштатним радником глави Служби зовнішньої розвідки Григорія Ілляшова.

Цим його доля дуже відрізняється від того, що спіткало Юрія Кравченка, а зараз намагається надгогнати Леоніда Кучму.

Сергій Лещенко
pravda.com.ua

Чорновіл: Справа Кучми спрямована проти всієї бізнес-еліти України

Закінчення. Поч. на 1 ст.

А сьогодні різко без процедурних дій оголошено, що півки взяли доказом. Думаю, щось знайдуть, аби підвести це під юридичну базу. Включно з експертизою back task. Ваш покірний слуга двічі був фігурантом півночного скандалу як свідок, який давав матеріали, аби півки легітимізувалися. Перший раз я давав покази, що я на 100% визнаю свою розмову з Кучмою, підписуюсь нотаріально, що кожне слово збігається, нічого не викинуто, нічого не додано. У лютому 2001 року мене запросили у Генпрокуратуру для дачі показів: три години я їм розповідав про свою розмову з Кучмою. А потім мене спитали: чи я погоджуся провести додаткові слідчі дії. Я погодився, поставили якусь спеціальну апаратуру, і я десь півтори години на ту апаратуру наговорював різні тексти різними тембрами голосу, з різною швидкістю. Вони мали після того стати основою експертизи. Думаю, експертиза давно проведена і готова. І не тільки моя. Залишилося тільки поставити підписи: визнати півки автентичними на основі експертизи такої-то.

Хто є на півках? Краще сказати, кого там нема. А там немає майже нікого з сучасної донецької команди. Янукович згадується дуже рідко, він там звучить, коли дарує Кучмі подарунки, якусь зброю. Ще він фігурує у справі адвоката Салова. Учора прозвучала заява Салова, де він, вимагаючи щоб справу проти Кучми було знову відновлено, Януковича назвав теж потерпілим поряд із собою. Януковича всіма силами відділяють від негативу. Він на півках є, але він поза ударом, як і вся його команда. Їх тоді в кабінет Кучми ніхто не пускав. Тих, хто сьогодні грають велику гру, - на півках нема.

– Але ж там фігурує Азаров...

– А хто сказав, що Азаров - це та людина, яку будуть зберігати? Азаров - це хлопчик для биття, на якого треба повисити всі негативи й урочисто відправити на пенсію або на місце Порошенка - головою ради Нацбанку, або він далі очолюватиме партію під патронатом президента і не пхатиметься зі своїми ідеями.

Хто є на півках? Там є повний мікс всіх недонецьких, які в той час були політично активні і які сьогодні інкорпоровані і у владу, і в опозицію. Сьогодні хочуть "добити" чи шантажувати купу людей, які крутаються біля опозиції, і пройтися катком по людях не донецького середовища, які інкорпоровані у владу. Півки легалізували не зароди Кучми, а для того, щоб "прокотитися" по всій бізнес-еліті 90-х і 2000-х років.

– Ви кажете, що Ющенко зволікав зі справою, бо йому теж було що приховувати. Чи є на півках епізоди, за які б Ющенко можна було притягнути до кримінальної відповідальності?

– Ющенко був дуже сильно інкорпорований у систему Кучми. У нас з'явилася якась легенда про демократа Ющенка. Мене це так бісило весь час. Я Ющенка знаю, добре знаю. Вибачте, Ющенко і демократія, Ющенко і західні цінності - це речі несумісні! Мене це довело і я, можливо, зробив тоді свою найбільшу помилку в житті (а можливо, і добре, що це відбулося): я пішов підтримувати Януковича. Ющенко - це людина неймовірно фальшива, злочинна до останніх кінчиків свого волосся. Ця людина обманула свій народ. Для Ющенка відкрити ці півки - все одно що відкрити ящик Пандори.

Якби була ціль притягнути його до відповідальності - там можна знайти матеріали. Хоча вони всі ухильні. Самі півки використати прямолінійно важко, але вони дають наводку для доброго слідчого. Адопитувати вони вміють! Кинути на день у СІЗО до кримінальників холеного бізнесмена - і через день він почне здавати всіх. Або викликати в прокуратуру, дати послужати півки, а потім сказати: ти ж хороша людина, не хочеться нам тебе садити, давай виршишмо полюбовно.

Півки Мельниченка - це дуже прибуткова річ...

МАЮ ПІДОЗРУ, ЩО МЕЛЬНИЧЕНКО ПРАЦЮВАВ НА РОСІЮ

– І для нього самого?

– Та ні.

Я ще якийсь час вірив, що Мельниченко самостійно зробив записи. Я не техник, я не працював з електронікою. Але один з наших депутатів, добре обізнаний у цих справах, пробував робити записи під час провокації хабара. І він каже: якість неймовірно погана.

Пристрій, який мені особисто показував Мельниченко, - серійний. У мене дуже серйозні сумніви, що він міг забезпечити ідеальний запис у гігантському кабінеті Кучми, тим паче перебуваючи під диваном. Я думаю, що велася дуже серйозна шпигунська операція, яку може осилити кілька країн світу. У мене є підозра, що все таки це було з боку Росії. Мельниченко дуже відверто працював на іноземну розвідку. Він був просто підставна

качка для легалізації. Ну не будуть наші сусіди розповідати: у нас зі спутника завдяки спеціальній шпигунській апаратурі є дані про розмови в кабінеті Кучми. Треба когось виставити, хто це робить. Можливо, йому ще сказали на якийсь диктофон щось записати - для виду...

Я вважаю, Мельниченко колись має сісти в тюрму за участь у шпигунській діяльності на користь іноземної держави.

ЯНУКОВИЧ НЕ ХОТІВ ЗАДОРОЖНОГО В СПИСОК, КРИЧАВ - "ЦЕ Ж КУЧМІСТ!"

– Ви думаєте, Кучму посадять?

– Бог його знає. Тут же суб'єктивний фактор - наскільки зіграє бажання помсти. Янукович дуже не любив Кучму. Кучма дуже зневажав Януковича, і відверто це демонстрував. Це були дуже ворожі відносини. Але завжди були певні сили, які проштовхували Януковича, вважаючи, що треба допустити донецьку групу, треба знайти компроміс. Кучма на це йшов. Він весь час грався в баланс еліт.

Янукович дуже не любив і не сприймав багатьох людей, які були наближені до Кучми. Конкретний приклад. Коли формувался список 2006 року до виборів, я тоді до цього був трошки причетний і певну кількість людей у цей список завів. Підходжу до Януковича й кажу: є прекрасна людина, мудра, нормально сприймається громадськістю - Олександр Задорожний (а він був представником Кучми у Верховній Раді), давайте візьмемо його в список. І тут фраза Януковича: "Як?! Він же ж кучміст!" Це мене так вразило. Я так реготав - від Януковича таке почути. Таке відчуття, що ми разом з Януковичем і Луценком готуємо у 2001 році йшли по Майдану й кричали "Кучму під!"

Скільки не тиснули на Януковича у 2001 році, він не допустив до себе людей, які були близькими до Кучми. Я пригадую неймовірний пресинг з боку Росії, щоб це був не список ПР, а Блок Януковича, і щоб у цей блок включити СДПУ(о) і Республіканську партію Бойка. Це були дві структури, які напрому координувалися й підтримувалися Росією. Я згадую, як у моїй присутності Гризлов (Борис Гризлов - спікер Держдуми. - Авт.) телефонував Януковичу, який унікав відповіді, як Сліска (Любов Сліска - заступник голови Держдуми РФ - Авт.) приїжджала. Але максимум, що вона добила - включили в список Засуху. Але щодо кучміських сил Янукович досить жорстко відповів "ні". Але після виборів його вже змогли якимсь чином дотиснути. Ряд людей з середовища Кучми потрапили до нього на роботу. Це був уже інший Янукович, у нього був вигляд зламаного людини. Щось відбулося за цей період. Я думаю, його дотиснули з Росії.

Ненавість до Кучми була страшна. Він казав і мені, і іншим: не Ющенко і не американці забрали в нього перемогу на виборах, у нього забрав перемогу Кучма. Коли ЦВК визначила Януковича переможцем президентських виборів у 2004 році, чекали на випуск "Голосу України" й "Урядового кур'єра", у цей момент Кучма телефонує Януковичу персонально й каже: слухай, Віто, не поспішай, треба порадитися, їдь до мене, завтра станеш президентом, все одно нічого не зміниться. Цей піддається. Друк затримують, він їде до Кучми, говорять невідомо про що, той повертається злий, як чорт, а до вечора наступного дня вже був готовий Майдан, а Порошенко з великою кількістю людей стояв під поліграфічним комбінатом "Україна". Усе було заблоковано. У мене особисто було відчуття, що Кучма з якихось причин домовився не з Ющенком, а з американцями, чи це з кимсь за кордоном - і було прийнято рішення, що Янукович не має стати президентом.

Наскільки зараз фактор помсти зіграє свою роль?.. А він відіграє свою роль. Луценка ж судять за смішною статтею, хоча на нього можна "копати" більше. Є що "копати", там садити можна років на 10. А йому мстять. За історію Колеснікова, за історію Тихонова. Журналісти на засіданні Кабміну записали розмову Тихонова з Колесніковим, на яких їхнє злорадство щодо арешту Луценка аж випирає: а тепер, мовляв, хай він сам посидить, побачить, як там було...

Фактор Кучми і назовні, і всередині країни хочуть використати по максимуму, показати: хлопці, недоторканності немає, усі ви можете сісти, якщо вже Кучму зачепили, то всіх вас ми просто роздушімо, так що несіть гроші.

За логікою, Кучму не мають садити. Це золота курка, яка несе золоті яйця.

– Ви думаєте, це була особиста ініціатива Януковича - порушити цю справу, чи хтось за цим стоїть?

– Я думаю, Янукович дав добро на вже відпрацьований матеріал. Які метаморфози відбувалися у справі Лукача, коли дали спеціальний викид інформації зі свідчень Лукача проти Литвина, що й Кучму якось

зачіпали. Здавалось би, справу розкручують по максимуму. А потім справа різко закривається. Навіть не замовне вбивство, а виконання злочинного наказу. А цей наказ надійшов від Кравченка. А Кравченко мертвий - все, крапка.

Справу готували давно, потім Янукович у якийсь момент дав їй відбій. А під час розмови про Тимошенко і Брюссель це могло виплисти.

НА БАНКОВІЙ ДУЖЕ БОЯТЬСЯ СПОНТАННИХ ВИБУХІВ НАРОДУ

– Ви думаєте, Янукович досі боїться Тимошенко?

– Трошки боїться. Але тут є певний алогізм. У нас усе звикло персоналізувати. У Януковича уявляли і уявляють, що опозиція - це Тимошенко. І тому всі ці ідіотські дорогі проекти, море викинутих грошей на Яценюка. Я не знаю, який ідіот придумав викидати гроші на Ляшка як альтернативу Тимошенко? Хтось вирішив, що скількись мільйонів заплатити за Ляшка, робити йому безперервну рекламу - це хороша акція проти Тимошенко.

Ідіоти сидять у владі, ідіоти в опозиції, ідіоти дуже часто ходять у нас по вулиці. Країна наляканих ідіотів.

Оскільки Тимошенко уявляють як певне вістря опозиції, далі проти неї будуть боротися, викидати купу ресурсу. Але страх перед Тимошенко вже вшухає, побачили, що вона трохи слабувата. Хоча її остерігаються як опонента. Її рейтинг все-таки трошки почав рости завдяки їхнім (влади) дурним діям. І її треба додушити до кінця. Найкраще її засудити й потім випустити по амністії на наступний день чи дати їй умовно, якщо це можливо за статтями, які їй інкримінують. І вона більше не граєць.

Вони побоюються, що Тимошенко може бути іскрою, яка запалить натовп. Вони не розуміють, що вона якраз вогнегасник.

Бояться насправді того, що їм незрозуміло: Каїр, площа Тархір, Лівія, Схід... Був цей дуже немічний Податковий майдан. Немічний не через кількість людей, а через організацію. Туди прилізли дурні політики, включаючи того ж Ляшка. Вони дискредитували його. Автоматично, де появляється наша опозиція - там акція приречена. Чому акція вчителів усіх перелякала? Тому що на акцію освітян нікого з політиків не пустили. Вона вишла чиста й просто страшна.

Але навіть того Податкового майдану трішки злякалися. Янукович - це не та людина, яка підіграватиме народним почуттям і для цього опускатиметься до плєбсу, йтиме до смердів на уклін. Піти туди, навіть якщо звідти відділили всіх буйних і поставили засланних козачків, - для Януковича це все одно колосальна проблема. І раз він туди пішов, значить, усе-таки його це лякає.

Вони справді бояться спонтанних вибухів. Якщо воно вибухне - їх не стане. Міліція піде проти людей? Міліція, який не платять гроші, у якій голодні діти в хаті сидять і на яку списують всі провини? Ніколи у світі! Підуть хіба що кілька начальників районів, на яких кримінальні справи висять і яких треба в тюрму садити.

СЛІДЧИЙ ВВАЖАВ, ЩО ЗАГИБЕЛЬ ЧОРНОВОЛА - ЦЕ ПОЛІТИЧНЕ ВБИВСТВО

– Нещодавно в інформпросторі розлетілася новина, що Генпрокуратура повернулася до справи про загибель вашого батька В'ячеслава Чорновола. Але ви спростували цю інформацію...

– Або Кузьмін сказав нечітко, або журналісти неправильно зрозуміли. Ніякої справи ГПУ до міліції не передавала. З однієї єдиної причини - цієї справи в ГПУ нема вади цілий квартал. Її передали до міліції ще в кінці листопада ще в грудні минулого року. Цю справу трічі відкривали. Двічі закривали. Третій раз її відкрили під нашим дуже жорстким тиском, використовуючи активно Луценка, дякуючи Піскуну.

Спочатку відкрили у 2005 році при центральному апараті МВС, але ми зрозуміли, що там її просто задушуть, бо там кучміська братія сиділа. Її перекинули до Київського обласного управління МВС, але й туди дійшли руки, і її почали нищити. Ми попросили тоді Піскуна і він забрав справу до Генпрокуратури. На початку 2006 року була створена слідчо-оперативна група з залученням СБУ. Працювали через дуже сильний супротив. Найбільший спротив у справі мого батька чинили в період Ющенка. Відбувалося пряме знищення матеріалів. Вийжджає слідча група на Кіровоградщину зробити вилітку матеріалів щодо стеження за В'ячеславом Чорноволом, коли він був у Кіровограді, перед тим поверненням. Приїжджають, а їм кажуть: термін давності давно минув, треба було знищити всі матеріали, от ми вчора й знищили. Якщо перевести на просту мову: нам передзвонили, сказали, що їде слідча група,

підметить усе, щоб жодного документика не лишилося. Вийжджає слідча група на допити в Дніпропетровську область. Людей, яких мають допитати, терміново або відправили кудись далеко у відрядження, або вони десь на лікарняному.

Вирішили вийхати на Волині і провести ексгумацію тіла одного з тих, хто сидів у Камазі. Він, до речі, дуже дивно помер - серцевий напад. Такий здоровило, жодних хвороб ніколи не було. Навіть лікар районної лікарні, коли це сталося, сказав: це мені так нагадає смерть Бандери - серцевий приступ після того, як йому допомогли ціанідами.

Слідчі не оформили відрядження, я їм дав гроші, щоб вони могли поселитися в готелі. Я теж приїхав туди з виписаною постановою про ексгумацію, домовилися з селянами, нейтралізували всю протидію, яка б могла бути, провели ексгумацію, виймку частин тіла, у яких знайшли неймовірно кількість якихось отруйних речовин. А після того слідчих почали звинувачувати в незаконному проведенні слідчої дії. З'ясували - усе законно. Потім почали питати, чому без відрядження їхали? Один із членів робочої групи щось розповів журналістам. Його почали трусити, казати: ми тебе зараз у тюрму посадимо. Пресинг у період Ющенка був неймовірний.

– Чому Ющенко так не хотів розкриття цієї справи?

– Я Ющенка не звинувачую, але я його підозрюю у співучасті... Не прямій, а опосередкованій співучасті. Він для мене входить у коло підозрюваних - більше, ніж Кучма. Доки він не буде по повній програмі допитаний і версія щодо нього не буде розслідувана в найменших деталях, - я не заспокоюся.

Щодо подальшого періоду справи. Окремі слідчі починають щось розкопувати. Їм заважають, а вони копають. Був попередній слідчий Дембіцький - при ньому версія про звичайну аварію взагалі відпала. Тільки політичне вбивство. У певний момент Дембіцькому пропонують іншу непогану посаду, з паралельним жорстким пресингом. Він здається їй відходить. Потім затишшя. І у 2010 році - нова влада. Якій там Чорновіл - він нам нецікавий. Але зі слідства тиск спав. І новий слідчий, який прийшов торік улітку, дуже активно взявся за справу. Доходить до осені, і я розумію, що рівень політичної волі впав. Справу тихенько відправили в міліцію (я про це майже випадково дізнався). Я не кажу, що в мене є персональна недовіра до міліції. Але, на мій погляд, справа, у якій можуть бути задіяні вищі посадові особи держави, має розглядатися Генпрокуратурою. За участі СБУ.

– Чи є політична воля Януковича завершити цю справу?

– Думаю, що нема. Але головне - немає і противоля. Про Чорновола на Заході ніхто не здійсмає галасу. Про Гонгадзе підняли. Справа Гонгадзе - як фетиш. Вони вважають, що розпорозувати зусилля зараз не вигідно. А справа Чорновола хай їде своїм ходом. Але якщо не підштовхувати такі справи, вони, як правило, не йдуть.

– Коли ви були у гарних стосунках з Януковичем, хіба ви не любішали її розкриття?

– Коли я був у гарних стосунках з Януковичем, він не був при владі.

Уперше, коли я з ним познайомився, ми просто нормально по-людськи поспілкувалися. А наші дорогі галичани вивідали, що Чорновіл 2,5 години просидів у кабінеті Януковича. Як розумію, що хтось із львівських дуполізів сидів у приймальні й чекав на прийом у Януковича, щоб низько вклонитися і засвідчити свою лояльність. Довелося довго чекати. І тут бачить - виходить Чорновіл. А-а, так я зараз на нього настаю. А те, що він сам цілував там одне місце - значення не має. Й у львівських газетах одразу новина - Чорновіл став радником Януковича, він зрадник. Не став я тоді ні формально, ні неформально радником. Але мене дотиснули цим "зрадником", плюс ще моє жорстке несприйняття Ющенка, який для мене персональний ворог номер один... І завдяки дорогим львів'янам я пішов у штаб Януковича і потім його очолив.

Але в той період розмовляти на тему справи не було коли. Домовилися, якщо стане президентом - тоді справа розв'яється. Не став він тоді президентом. Я з ним дуже багато спілкувався у 2005 році, аж до нашої перемоги на парламентських виборах у 2006-му. Як Янукович став прем'єром - я з ним один раз бачився протягом 5 хвилин, другий - 2 хвилини в літаку зміг порозмовляти. Оце так я міг спілкуватися, хоча на той час я вже дістав посвідчення радника прем'єр-міністра.

Нового главу УГКЦ привітав навіть Московський патріархат

Закінчення. Поч. на 1 ст.

Починається служба Божа... Співає хор. Посол США в Україні Джон Теффт теж прийшов на урочисту літургію. Пан посол навіть робив знімки мобільним телефоном. Як він сказав кореспондентові, пришов на урочистості, аби передати вітання від президента та уряду США.

Екс-президент Віктор Ющенко, який прийшов з дружиною Катериною, демонстрував набожність (цілу службу читав книжечку з урочистою літургією). Пані Катерина стояла по праву руку від чоловіка, а ліворуч пристроїлася заступниця глави Адміністрації президента Ганна Герман. Вони з Ющенком весь час перешіптувалися. У кінці служби Ющенки причастилися.

Екс-президент так був зачитався, що й не помітив, коли збирали «на боже», але дружина смикнула його за рукав, Ющенко кинув долари.

Знаючи люди помітили серед священиків єпископа УПЦ Московського патріархату Іларія – кажуть, це вперше представник МП офіційно був присутній на літургії з греко-католиками та Київським патріархатом...

Звертає на себе увагу вік новообраного Патріарха – йому лише 41, і він наймолодший з єпископів усіх конфесій.

У своїй першій проповіді Блаженніший дав зрозуміти, які будуть пріоритети УГКЦ – зміцнювати, об'єднувати й поширювати...

Згадав він і свого попередника:

– Для мене особисто Блаженніший Любомир є добрим батьком, який то пригортав мене до свого серця, допускав до найінтимніших думок, бажань мрій як свого найближчого співпрацівника, то відпускав дуже далеко – на інший край світу, аби я, як казав він, навчився давати собі раду. А сьогодні так Господь Бог зарядив, щоби він передав мені

церкву, заради якої живе... Для мене є великою честю бути його спадкоємцем, продовжувачем його справи, більше того – мешкати разом з ним, черпати з його мудрості, з його слова, з його підтримки, з його просто присутності, яка заспокоює усякі хвили.

Кардинал Любомир не промовив жодного слова, скромно спостерігаючи за всім дійством. Після літургії на прийом теж не залишився.

Особливо присмню було Блаженнішому, за його словами, у перший день свого священства «по-братськи» обійняти владу Іларія – єпископа УПЦ МП, владу Євстратія – єпископа УПЦ КП та преосвященного владу Володимира Української православної автокефальної церкви.

Цікаво, що глава УГКЦ, говорячи про владу Іларія, сказав лише «Українська православна церква», а визначення «Московського патріархату» опустив.

Звертаючись до іноземних делегації різними мовами, Блаженніший демонстрував свою освіченість.

Не забув і про своїх батьків:

– Тут сьогодні присутні мій батько і брат з братовою. Мама, мабуть, дивиться нас по телебаченню зі Стрия. Учора вони, бідні, пережили нашість преси, що окупувала нашу хату в Стрию, розставили по кутах моїх батьків і випитували в них секрети мого дитячого, юнацького життя, – жартував він.

Патріарх Філарет УПЦ КП подарував Блаженнішому Святославу паннагію, хрест і енколпійон – відзнаки предстоятельського сану:

– Ми раді, що обрали Блаженнішим Святослава Шевчука, сподіваємося, що відносини між Київським патріархатом та Українською греко-католицькою церквою продовжуватимуться в

такому ж дусі, – сказав Патріарх Філарет. – Я радий, що в нас хороші відносини, які заклад ще кардинал Любомир Гузар. Ми, Православна церква Київського патріархату, Греко-католицька церква, також Римо-католицька і протестантські церкви показують приклад єднання українців. Оскільки тут багато політичних діячів, тому хочу звернути їхню увагу на те, як треба єднатися українцям.

Єпископ МП Іларій передав привітання від митрополита Володимира. Спочатку зачитав офіційно, а потім щось довго шептав на вухо новому главі.

Під час прийому всі пильно стежили, чи сяде єпископ Іларій за стіл. І він таки сів, причому за один стіл з Арсенієм Яценюком...

Катерина Ющенко на прийом пішла сама, без чоловіка:

– Сьогодні надзвичайно радісний день, історичний день для України, – сказала вона. – Сподіваюся, що почнеться новий етап між церквами, новий етап приходу молодих людей до церкви. Гадаю, Блаженніший більше звертатиме увагу на молодих людей, це дуже допомагатиме сім'ям України, відповідно розвитку нашої держави.

Пані Катерина подарувала Блаженнішому Святославу портрет Андрея Шептицького на полотні.

Владика Богдан Дзюрах, який був одним з претендентів на пост глави церкви, відзначив «дар мудрості» Блаженнішого.

– І з цього дару мудрості виростають усі його інші чесноти: знання, вченість, душпастирська ревність, його покора, його простота, людяність, щирість, – поділився він з нами.

Депутата Тараса Чорновола часто зустрічаю на греко-католицькій службі.

– Блаженніший Святослав – неймовірно освічена людина, – сказав Чорновіл. – У нього блискуча освіта. Він отримав у Римі докторський ступінь з особливою відзнакою, який дається буквально одиницям. Гадаю, він знайде потрібні контакти, що допоможе церкві відігравати ще більшу роль в українському суспільному житті.

Лідерка «Батьківщини» Юлія Тимошенко на літургію не прийшла, але на урочистий прийом потрапити встигла. З'явилася з блиском, перебираючи на себе всю увагу, з обережком білих троянд. Попросила Блаженнішого про зустріч, як той «тільки освоївся»:

– Глава УГКЦ – людина глибоко віруюча, дуже освічена, віддано любить Україну, – поділилася пані Тимошенко. – Переконана, що все це примножить любов у серці людей і до Бога, і одне до одного. І все в нашому світі стане кращим.

Про що саме вона хоче поговорити з Блаженнішим, однак, не уточнила.

Привітати новообраного прийшло багато гостей. Помічені були посол Ізраїлю в Україні Зіна Калай-Клайтман, Арсеній Яценюк з дружиною Терезією, Валентин Наливайченко, колишні міністри культури Юрій Богуцький та Василь Вовкун, екс-віце-прем'єр Іван Васюник, Євген Сверстюк, прес-секретарка президента Дарка Чепак, письменник Василь Шкляр, посол Аргентини Ліла Ролдан Васкес де Муан, посол Лівану Юсев Садака...

Оксана Климончук

УГКЦ: камо грядеши чи quo vadis

«УМ» дізналася деякі деталі виборів нового предстоятеля Греко-католицької церкви – Святослава Шевчука

Ім'я нового глави УГКЦ до останньої миті Синоду церкви тримав у таємниці. Український єпископат розкрив кадрову інтригу лише разом із Ватиканом. Відтак 41-річний Святослав Шевчук, наймолодший серед 50 єпископів УГКЦ, який спершу, на думку оглядачів, навіть не входив у список претендентів, визначатиме розвиток цієї церкви найближчими десятиліттями.

Чимало нині діючих єпископів, що формувалися у підпіллі УГКЦ за комуністичних репресій, ґрунтовної теологічної освіти отримати так і не змогли: попервах у кого був за плечима технікум, у кого – ПТУ. Лише згодом, у зрілому віці, з'явилася можливість отримати академічні знання з теології, – каже співрозмовник «УМ». – Це не применшує важливості їхнього церковного чину, адже священики УГКЦ у СРСР були на нелегальному становищі.

Адміністративні здібності Святослав Шевчук проявив у Львівській семінарії Святого Духа, де з 2000 по 2007 працював віце-ректором. Згодом став ректором. Водночас Святослава Шевчука можна з упевненістю вважати одним із креатур Блаженнішого Любомира Гузара, адже впродовж трьох років (у 2002–2005 роках) був головою його секретаріату, керуючи Патріаршою куриєю у Львові. І хоча, аби бути обраним главою Церкви, єпископом можна і не бути, але такий статус, як-то кажуть, дуже помічний. Тож у 2009 році Синод призначив Святослава Шевчука єпископом-помічником до аргентинської єпархії, котру, незважаючи на колись чималу українську громаду, осередком греко-католицького руху назвати важко. І ніхто, крім Любомира Гузара, певно б, не зміг прорахувати, що це був шлях до київського престолу. На пару років Святослав Шевчук зник із поля зору.

«Однією з можливих ознак того, що саме Шевчука Гузар готував до спадкоємства, є ситуація з єпископством, – каже джерело «УМ». – Адже, наприклад, визначний науковець і добрий адміністратор Борис Гудзяк єпископом досі не став. Але, безперечно, вся відповідальність лежала на Синоді, і тиску на єпископів ані Любомир Гузар, ані навіть Папа Римський чинити не

міг. Знаєте, не слід скептично ставитись до такого поняття, як Божий промисел. Адже церква справді потребує серйозного оновлення, а вірогідні кандидати зі старших єпископів, могли б лише законсервувати ситуацію. Подібні проблеми притаманні всім українським церквам, не оминули й порівняно здорову УГКЦ. Треба зупинити неопотизм, просування родичів та племінників, переорієнтувати церкву до людей... Тож дай, Боже, сил новому владці».

Завдань громаддя

Завдання перед новим предстоятелем серйозні – оздоровлення усього церковного життя і збереження УГКЦ як найпотужнішої проукраїнської конфесії з монолітною структурою, спрямованою на Захід. Водночас саме від нового Блаженнішого Святослава чекають створення українського патріархату. Для цього доведеться виграти неймовірно складну дипломатичну гру як у Ватикану, так і в Москві. Адже статус патріархату дозволить вивести УГКЦ на принципово новий статус у світовій спільноті, коли глава церкви на рівних розмовлятиме з президентами.

Крім рішень стратегічного характеру, перед владикою Шевчуком лежить і тактичне завдання – входження до Колегії кардиналів. Після того як це ухвалить Папа Римський, Шевчук стане наймолодшим у нинішній кардинальській колегії. Щоправда, це рішення може дещо відкластися, допоки Любомир Гузар не досягне 80-ліття, адже саме з досягненням цього поважного віку він втрачає право голосувати на конклаві.

«Можливо, на Україну чекає час повернення великого митрополита Андрея Шептицького. Зрештою, саме цього митрополита Святослав Шевчук просив про заступництво у Соборі святого Юра напередодні», – розповідає джерело «УМ». До речі, як зазначав у одному з інтерв'ю новий предстоятель УГКЦ, «я завжди співставляв з особою митрополита Шептицького свої рішення і свою діяльність».

Антін БОРКОВСЬКИЙ

umoloda.kiev.ua

Чому Возняк «взяв самовідвід»

Те, що главою УГКЦ стане Святослав Шевчук, не уявляли ані експерти, ані єпископи. Лунали прізвища досвідчених і впливових діячів кліру, але те, що переможе молодий аргентинський єпископ, не припускав ніхто. Зрештою, вибори відбулися за приказкою: все у Божих руках.

Важко сказати, що в дійсності відбулося на Синоді – всі учасники його зберігають обітницю мовчання. Деяка інформація вийшла за щільно замкнені двері. Під час голосувань жоден із кандидатів не отримав необхідних двох третин голосів – ані впливовий секретар УГКЦ Богдан Дзюрах, ані львівський архієпископ Ігор Возняк, ані ректор католицького університету Борис Гудзяк. Попервах кожен із них мав власну групу підтримки єпископату. Вже у середину надвечір з упевненістю говорили про перемогу як не Богдана Дзюраха, так Ігоря Возняка. У Львові навіть пішли розмови про те, що на основі простої більшості обрали Ігоря Возняка. А вже наступного дня з'явилася чутка про його свідому відмову. Про причини такого кроку можна лише здогадуватись. Ігор Возняк коментує припущення про свою відмову, наче віджартується. Щоправда, непереконливо. Чіткої і ясної відповіді, подібної до євангельського «нехай ваше так буде так, а ні – ні», присутні не почули. Річ у тім, що у Папській столиці, як натякнуло джерело «УМ», воліли бачити ліберальнішого,

молодшого та динамічнішого кандидата. Адже без революційних кроків ситуацію в УГКЦ кардинально поліпшити не вдасться. Радше всього єпископи визнали рацію Ватикану – нехай глава церкви попервах не володітиме потужною харизмою, як владика Возняк, але ж це справа кількох років. А Ватикан нікуди не поспішає – перед ним вічність.

Наймолодший із людей Гузара

Святослав Шевчук – наймолодший з єпископів УГКЦ і четвертий за віком з католицьких ієрархів. На Синоді, що став вирішальним для його долі, новий предстоятель УГКЦ потрапив із Буенос-Айреса, столиці Аргентини. Щоправда, з діаспори він не походить – народився Святослав Шевчук 1970 року у провінційному Стрию, райцентрі на Львівщині. Та й зажив доброї слави як принциповий та дипломатичний адміністратор також у Львові. І хоч він належить до «молодої парості», але формувався під впливом греко-католицького духовенства «старої генерації». У 21 рік потрапив на навчання до Буенос-Айреса, згодом з аргентинської науки повернувся до Львова, пару років навчався у богословській семінарії. ґрунтовну ж богословську освіту здобував у Папському університеті Фоми Аквінського у Римі, так званому «Ангелікумі», захистивши там докторат із богословської антропології.

«Саме ґрунтовна базова богословська освіта посприяла кар'єрному злету Святослава Шевчука.

Бойовий дупак, або Смотрини не без задоволення і моралі

(Закінчення. Початок в №12 (264).)

Подібне породжує подібне. Раби роблять рабів, гроші - гроші, війни - війни. Утворюється всезростаюче порочне коло, яке саме себе зміцнює. Лихварство нічого не виробляє, але привласнює і накопичує, хоча й може стимулювати чи гальмувати певні рушійні процеси. Звідси - крок до появи так званого банківського капіталу, себто - абсолютизації фікції грошей та їхніх сурогатів (векселі, цінні папери тощо).

Через систему необмеженого кредитування банківський капітал розігриває ділову та соціальну активність. Для концентрації процесу створено біржі, де грають на підвищенні чи пониженні курсів. Жити в кредит стає дуже зручно і дешево. Настає ейфорія, шал, розгул. Врешті фінансова піраміда дає тріщину, все знецінюється, бо штучно інспіроване, і - криза, банкрутство, крах. Подібне проковує подібне. Бідні стають ще біднішими, багаті - ще багатішими. Д. Сорос "крутить світ", фінансуючи гуманітарні проекти на постсо-вєцькому просторі та обвалюючи англійську валюту. Сотні мільярдів доларів США, збільшуючи державний борг, вливають у банки, аби ті зберегли ділову активність. Здавалося б, то робота банків: заробляти кошти. Розплачуватися ж доводиться всьому суспільству.

Нічого специфічно єврейського у тому всьому нема. Лихварством промишляли не тільки євреї. І не вони дерли найбільший процент. Так звані "ломбардці" (італійські лихварі з Ломбардії) були ненаситні. У середньовічній Венеції та Генуї єврейські купці значно поступалися італійським. Зате на східних теренах (історична Русь, Польща, Литва) монополістичне становище багатого і впливового єврейства було вирішальним. Коли соціальне перенапруження ставало критичним, а регуляторні механізми не діяли, система вибухала. Історія робиться на гроші, але пишеться кров'ю, великою кров'ю. І гроші не конче рятують.

Паперові гроші винайшли в Китаї, векселі першими використали лицарі-храмовики, промислова революція XVIII ст. відбулася в Англії, конвейєрну чи пак "потогінну" систему для масового випуску приватних автомобілів (а це спонукало розвій автомобільних доріг, паркінгів, паливної галузі, виготовлення запчастин, нового містобудування, подальшого кредитування і т. ін.), себто цивілізаційний переворот ХХ століття здійснив німець Г. Форд (до речі, антисеміт) і т. ін. Інша річ, що ділова частина єврейства (один чи який відсоток?) уповні скористалася "історичними напрацюваннями" та можливостями всезбагачення. Не будемо переповідати сагу про банківський дім Ротшильдів, який століттями контролює світову фінансову імперію й уславився грандіозними оборудками, як і про споріднені проекти сильних світу сього, бо це загалом знані речі. (Цікавим порадимо пошукати і почитати "Книгу кагала" Якова Брахмана (видана ще в ХІХ столітті), "Євреї і хозяйственная жизнь" знаного австрійського економіста Вернера Зомбарта (1912 р.), капітальне дослідження "Спор о Сионе" Дугласа Ріда (російською та українською мовами). Назвати ці книги антисемітськими - перекладати з хворі голови на здорову.)

Інша річ, що у відсотковому відношенні кількість заможних і дуже заможних поміж євреїв у процентному відношенні набагато більша, ніж поміж гоїв. Що свідчить про вроджені таланти. Або про специфічно лихварсько-спекулятивне набуття власності. Або про те і те разом. Як можна з нуля стати мільярдером в тій же Україні? Тільки шляхом махінацій, грабунку та паразитування на людях і колись "всенародній" власності.

Життя на проценти

"Народ Біблі" зятято тримається вітхозавітної тези: "В чужому оці соломину бачиш, у свому не помічаш й колоди". Люди є люди. Завше винен хтось, а постійно винуватити поспіль усіх, тільки не себе, це вже професійна риса. Добра єврейська пам'ять міцно фіксувала погроми та розгроми, які згодом зростали в уяві до гігантських розмірів з кошмарними подробицями. Даний "фокус" повторено і з Голокостом, хоча, наголосимо, геноцид євреїв мав місце. Тільки не в такій формі

і масштабах. Що, звісно, не полегшує долі жертв і не знімає вини зі злочинців.

Найбільше ж у солом'яно-колодній єврейській традиції гіперболізовано події доби Хмельниччини. Для нас це - Визвольна війна українського народу. Для них - початок Катастрофи. Цитую з книгою ребе Йосефа Телушкіна "Єврейський мир" (Москва - Єрусалим. 1999 - 5759) "Так как многие евреи служили у польских дворян (панів та шляхти. - Авт.), владевших землей на Украине, гнев Хмельницкого обратился и против евреев. Как и Гитлер, Хмельницкий ненавидел всех евреев без разбора. (Професійна "дурня", оскільки Гітлер, як сказано, був політичним, а не зоологічним антисемітом. Але ж потрібна підв'язка до Гітлера, з відповідним прокляттям усього українського народу. - Авт.) Считается, что его казацкие отряды убили более ста тысяч евреев (...)" Далі - "леденящие душу" описи звірств та "наворочені" висновки.

Якби ж то євреї тільки комусь служили. Вони були найболочішим та нестерпним для українців знаряддям нещасного визиску і винародовлення. Гнів Хмельницького звернувся не лише на поляків та євреїв, а й на своїх, зокрема уніатів, яких нещадно вирізували, включно з учнями уманської уніатської гімназії. А що: може, у Хмельницького є універсал "Бий жидів"? Стихія Визвольної війни страшна, а постраждали від неї бачилися козакам окупантами-ворогами. Яких нищили так само, як окупанти нищили, гнобили та тероризували українство. Загибло, ясна річ, не 100 тисяч, а принаймні на порядок менше. Що також дуже багато.

А підв'язка до Гітлера сюжетно послужить і нам. Роздмухуючи злочини Голокосту до позамежовості, один із його "знавців" нарахував 28 млн. жертв. Більше, ніж було євреїв у цілому світі. Як брехати, то брехати! Ритуально-офіційна цифра каже про 6 млн. єврейських жертв. Насправді... За підрахунками істориків-ревізійністів - мільйон, або менше. Найімовірніше: кількасот тисяч. Що, знову ж, дуже багато. Але не співмірно з жертвами голодоморів, масових репресій, війн на винищення "меснава населення". Властиво, аби прикрити, перекидати, перебрехати злочини комуністичного режиму, до якого так знаменито доклалися "первіє", й здійснено гвалт про 6 млн. єврейських жертв. Плюс матеріальні відшкодування, пільги та моральні преференції всім без винятку євреям, як народів мученику. Це насправду треба вміти! Заздримо! Ми так не вміємо.

Що пише ребе Телушкін про євреїв-організаторів та виконавців злочинів комуністичного режиму, чи вказує на їхню предтечу в особі К. Маркса? Господь з вами! Ребе що - злісний антисеміт? Ворог "богобраного" народу?!

Це ми антисемітствуємо. Причину цього мерзенного явища влучно пояснив Василь Шкляр, (не) лауреат Національної премії ім. Т. Шевченка 2011 року за документальний роман про Визвольну боротьбу українців у 1920 роках. "Інколи мені закидають і розпалювання міжнаціональної ворожнечі". (...) Війна була не між чужопланетянами. Між націями. І я не винен, що 99 відсотків документів про розстріли і насилля над моїм народом підписані єврейськими прізвищами". І додає: "Негативних героїв там (у романі. - Авт.) більше серед українців, аніж серед інших націй".

Тільки ж українці не були ні "первими", ні "вторими", ні "третіми", а чи не останніми. І мали взагалі зникнути. По-перше, за свої історичні гріхи, за розгром "святої" Хозарії, за погроми ще в Княжій державі, за Хмельниччину, за Коліївщину, за Петлюрівщину. По-друге, у 1920 роках у СРСР дуже активно обговорювали питання про створення Єврейської республіки на півдні країни. А для цього треба було скосити масу українського населення, яке заважало "бальшому камуністическому експерименту". Що й було зроблено, але "не да пабедава канца". Бо хтось же мусів чорноземи обробляти, за пісню юшку вкалувати на фабриках і заводах, йти в атаку і гинути за "великую рідину". А потім канібал Сталін усе зіпсував. Правда, до створення держави Ізраїль

він доклався найбільшою мірою, хоча на той час уже побив горшки з капіталістичним Заходом. А коли розкручував "дела врачей-атравителей", сам вчасно "акачурілся".

Хо-хо! Хто на той час очолював таємну токсикологічну лабораторію, створену за вказівкою ще В. Леніна, де на живих людях випробовували отрути і смертельні гази? Відомий совєцький хімік Григорій (Герш) Майрановський. Що пише про нього ребе Телушкін? Він "клеїміт" німецького лікаря з Освенціма Й. Менгеле. Що у ребе сказано про ГУЛАГ, з такими "геніями смерті" як Нафталі Френкель? Ребе пише про Освенцім, Треблінку, Терезієнштат. Що про померлих під час Голодомору? Ребе згадує про Анну Франк, авторку знаменитого "Щоденника", яка дівчиною померла від голоду в концтаборі Берген-Бельзен у березні 1945 року. Що цей щоденник - літературна містифікація, ребе не згадує. Не-ці-ка-во!

Що в імені твоєму?

Чому з паспортів громадян України вилучили знамениту п'яту графу? В умовах молоді української незалежності - це, безумовно, деструктивний захід, скерований проти розбудови української державності на рівнях національного самоусвідомлення і самототожності. Адже все українське століттями упосліджувалося, а за "Імперію зла" служило ніби чорною міткою. Масово переписувалися на "руські". Короліви ставали Корольовими, Шаблини - Саблініми, Павлюченки - Павлюченковими, Байки - Байковими і т. ін.

Скажуть: у багатьох країнах нема п'ятої графи. У багатьох країнах нема і паспортів. І не було Голодоморів. Звичайно, коли будують не Україну, а якусь денационалізовану просто країну, кланово-олігархічну вольницю з авторитарно-підросійським режимом, вказувати національність зайве. Обійти п'яту графу формально було не складно. "Богобрані" записувалися Шевченками, Петровими та іншими слов'янськими прізвищами, хтось справді асимілювався, хтось ні, що й відповідало обставинам тогочасного життя. Суцця пошесті переіменувань власних прізвищ панувала в СРСР. Епштейн став Яковлевим, Радомишльський - Зинов'євим, Бронштейн - Троцьким, Губельман - Ярославський і т. ін. Стосувалося не тільки євреїв і було своєрідною червоною модою. Джугашвілі - Сталін, Костріков - Кіров і т. ін. Творчі псевдоніми - з дещо іншої опери.

Коли в СРСР почалася боротьба з "безродними касмапалітами", як скопом іменували євреїв, в одній з центральних газет з'явилася стаття "Откройте ваши имена". Мовляв, що ви, гади, ховаєтеся за чужими масками. Стався міжнародний скандал. Антисемітизм! Популярний совєцький анекдот: "Ты знаеш, что скоро будут погромы?" "Знаю, но по паспорту я русский". "А бить-то будут не по паспорту, а по роже". Таки анекдот, бо як єдиний расовий тип єврейство не існує. Поряд з характерними "носатими і вухастими" є арійці з правильними рисами, голубими очима, прямим світлим волоссям. Евеліна Бистрицька, єврейка, зігравши головну роль Аксіні (Оксани) у стрічці "Тихий Дон" за романом М. Шолохова (мати українка), стала символом "рускай красавиці". Інший приклад. Голубоока білявка юдейка Емма Каганова, дружина сумнозвісного Павла Судоплатова (батько - українець), знала українську мову і, видаючи себе за українку, "розробляла" українське підпілля у 1920 роках в інтересах ЧК - ГПУ. Самі ізраїльтяни кажуть, що за роки існування своєї держави там виростили (саме так!) "нову породу" красенів: струнких, високих, рас'вих. Правда, палестинці множаться швидше.

Українці ж вимірають, що, з одного боку, є наслідком демографічної катастрофи ще совєцької доби, з іншого - соціальних негараздів сучасної України. Прогресуюча виплата матерям за кожную наступну дитину - добре, але навіть не паліатив. Коли половина населення існує за межею бідності, порушено весь життєвий уклад, для системної зміни на краще потрібні тривалі й

коштовні комплексні заходи. На тому ж Сході України, де людей "пужають" бандерівцями, маса населення "влячіт жалкає существованіє", перебуває в зоні екологічного лиха, зростання хвороб і т. ін. Велика галицька проблема - безробіття й масова трудова еміграція, яка, проте, рятує "домашніх" галичан. П'ята графа дозволила б чіткіше відстежувати динаміку етнічних процесів в Україні, але навіщо?! Будуємо ж не Україну, а країну. Для кого? Для людей. Яких людей? "Ваащє!"

Найкращі люди України, обрані народом, зібрані у ВРУ, що, звісно, є дуже гірким жартом. Називати це зборище продажних у своїй більшості маніпульовано-керованих манікенив парламентом - образити ідею та інститут народовладдя. Чого лише вартує опереточний кукловод А. Чететов, який демонстративно хизується дресурою підопічних, що перетворює засідання ВРУ у клоунаду, а державу в цілому - у цирк! З кримінальними номерами.

Цікаво проаналізувати б особовий склад ВРУ за національністю, за статками, за мотивацією, за зв'язками з російськими спецслужбами, за опосередкованою чи прямою шкодою Україні. Не можна! Державна таємниця. А встановлення п'ятої графи - це взагалі фашизм. Хоча між нею й україножерними "п'ятими колонами" існує прямий зв'язок. Чіі інтереси представляють так звані народні обранці? Найперше шкурні. Хто і з яких фондів проплачує перевертнів-"тушок"? Чи є російський не слід - слідище?! ВРУ - концентрований вияв нової української руйни. Дегенеративно-шовіністичний Царьков - без царя в голові. Імперський чортополох. І так - на всіх рівнях. Огидні пики, вгодовані харі, "наглі морди". Паноптикум. Прем'єр М. Азаров (Хазаров) прибув з Росії в Україну "на ловлю счастья и чинов". Голова фракції влади О. Єфремов з масковидним обличчям і педальовано "чужою речью". Українське слова не вимовить, бо здохне з ненависті. О - Табачник!

З чим і ми повертаємо на п'яти-кляті круги своя. Про видатного душеителя українства, вірного сталінця і прихованого сіоніста Лазаря Кагановича вже згадано. До речі, **комунізм і сіонізм - брати-близнюки**. Вони сформувалися практично одночасно й виростили з одного коріння - старозавітного. Їхні стовбури - дзеркально подібні, а крони - густо заплетені. Тільки комуністи йшли до світового панування через "інтернаціонал", керований "первими людьми г-гевалюції". Сіоністи ж до створення держави Ізраїль (не очікуючи на прихід Мошіаха - Месії) і також світового панування (читайте Старий завіт!) посувалися на виключно юдейській основі. Коли комунізм виконав свою місійну роль (зокрема при створенні держави Ізраїль), його викинули на смітник історії.

Л. Каганович був неодмінним сірим кардиналом у вузькому колі довірених осіб при Сталіні. "Железний Лазарь". Після Хрущовської "відлиги" на роль чільного україножера висунувся Валентин Маланчук, він же Мільман. Люто ненавидів! Було чого. Його татуса, Юхима - Фіму, середнього партійного функціонера, який у 1945 році зі своїми подібними шастав селами Львівщини, визначаючи побори і принагідно складаючи списки для висилки "месних", зліквідувала повстанська боївка. Собаці - собака смерть. Маланчук-молодший, у ранзі секретаря ЦК КПУ, був натхненником та провідником антукраїнських репресій у 1970-х роках. Паскудника врешті погнали як "паршивого пса", та своє він встигнув зробити.

Уже в незалежній Україні україножерну місію перебрав новий Собачник, духовний нащадок Кагановича і Маланчука - Дмитрій Табачник. "Дедушка" Ісер служив у червоних каральних загонах*, і наразі ми мусимо висловити велике фе членам українського руху Опору 1920-х років. Чому не зліквідували того паскудного Сруля і не обірвали родовий панцир професійного україножерства?! Зло породжує зло!

* Чи не він починав "розробляти" Бабин Яр як місце знищення?

Нині Табачник - найбільший занечишувач українського соціально-політичного довкілля. Не міфічний, а реальний "Циклон Т". Такий собі Герш Майранович у відомстві української освіти і науки. Сказано: Табачник, поширювач отруйного зілля. Що досліджує сей "історик"? Може, єдність і боротьбу протилежностей - комунізму і сіонізму? Які мають природу біблійного фашизму/нацизму. Нічого подібного. Собачника дуже турбує неіснуючий в природі "український фашизм", і він публічно чешеться з того приводу, мов паршивий пес, що набрався блящиці. Якби ж то існував збройний рух Опору, він давно очистив би світ від цього концентрованого вияву україножерства. Провокативного, цинічного, агресивного. Уявляєте, яки міністром освіти і науки Ізраїлю призначили юдофоба за покликанням? Та черговий Ігаль Амір* його негайно пустив би "в розхід"! Наші ж "єстремісти" можуть кидати хіба курячі яйця. Курам на сміх.

Не інакше, Україна - вольниця для дегенератів на кшталт Черновецького, Кернеса, Допкіна. І це шобло при владі. Нечесть же! Глум. Виклик. Українці упосліджені і приречені. Не інакше, Україна - новітня Хозарія. Ось тільки князі-месники перевелися. Україною керують Обадді. Які живуть "за паняттями", сучасним кримінальним "талмудом".

Світ, параноїдально зациклений на "богообраних", нічого не помічає і не бажає бачити. Коли сталася Чорнобильська катастрофа, яка вдарила по багатьох європейських народах, призвела до появи "зони смерті" з тисячолітньою приреченістю, запустила механізм множинних онкозахворювань та інших патологій, коли, дізнавшись страшну правду, світ переживав шок від рукотворного Армагеддону, **поміж войовничих юдейських панували велич піднесення і радості**. Кара Божя впала на край, де за три з лишком століття до того повсталі козаки завдали кривавої кривди тамтешнім євреям.

Якби хтось радів з приводу давніх погромів чи Голокосту і посилався "на Божу справедливість за гріхи їхні", це сприйняли б як кощунство, богоухульництво та печерний антисемітизм. Такі міркування, звісно, існують і таких асоціацій не заборониш, однак у цивілізованому товаристві вони вважаються неприйнятними. Не може весь народ відповідати за вчинки окремих осіб, нехай навіть частини народу. Давня юдейська норма каже: "Та не будуть покарані смертю батьки за дітей і діти не будуть покарані смертю за батьків". Тим паче, коли минули століття.

Однак ця норма стосується тільки євреїв і не поширюється на гоїв. Як і більшість, скажемо так, біблійно-талмудських позицій, якщо ті просто не скеровані проти всіх "невірних". Щодо них "руки Бога розв'язано", не лише можливо, а й бажані будь-які форми упослідження, кари, знищення. Включно із забуттям. Звідси - "кари Божі" для всіх народів (згадаймо "казні єгипетські"), які винні вже в тому, що "богообрани" з'явилися на їхніх теренах. Той же "єгипетський полон", як і вихід євреїв з Єгипту, з героїчними подвигами про 40-річне блукання на чолі з Мойсеєм Синайською пустелею, суто біблійний міф. У давньоєгипетських ділових документах, які провадилися з вичерпною точністю, про полонених юдеїв нема нічого. Мовчати про євреїв і "батько історії" Геродот. Невже не помітив?

Провадимо до того, що історія людства від найдавніших часів становить чимало білих плям і навіть в її "класичному" викладі (хронологія, великі царства, події, мотиви, причини і наслідки, видатні особи і людські маси тощо) є переважно "науковою" міфотворчістю, яка навіть за наявності матеріальних артефактів (розкопки, розшифровка текстів, датування за вуглецевим аналізом, нові джерельні знахідки і т. ін.), допускає поліваріантність реконструкцій минулого або ставить перед дослідниками ще більше запитань чи їх самих - у глухий кут.

Відкриття у другій половині XIX століття феномену **шумерської цивілізації** (процес триває) перевернуло уявлення про "початок початку". Прашумери прийшли з Півночі, але звідки? Ще давніша цивілізація - **Трипільська**, яка поступово занепала, на центрально-європейських теренах. Чи не вона частково мігрувала в Месопотамію, де започаткувала Шумер? Який врешті упав під ударами кошових семітських племен, які на шумерській основі створили похідні державні утворення і культуру. Між іншим, "прабатько Авраам" служив у шумерському храмі в Урі Халдейському***, де й набувся таємних знань, перш ніж пішов у Палестину. Від добра шукав добра?!

* 1995 року вбив ізраїльського прем'єра І. Рабина за укладення миру з арабами.

** Згодом Й. Сталін прорік це як "Сын за отца не отвечает", що було цілковитим знущанням, оскільки навіть далекі родичі і просто знайомі "врагоф народа" наражалися на рівні з ними.

Інакше кажучи, вранішня зоря єврейства як цивілізації припадає на вечірню зорю Шумерів, і відома гордіня: "Ми уже строили Храм, когда вы по деревьям лазили" - вигляд розпеченого бахвальства. **Біблійно "перші" насправді пізні епігони Шумеру, що скористалися його епохальними набутками, традиційно забувши вказати на запозичення. Історичне лихварство.** У Біблії цей мотив відлюнює в сюжеті викрадення Яковим первородності в брата Ісава.

Відкриття і суперечки тривають. На різних рівнях і напрямках. Одні прагнуть довести абсолютну точність оповідей Біблії. Інші поринають у добіблійні часи, розширюючи вражаючі овиди минулого і прослідковуючи дивовижні зв'язки. Присипані пізнішим історичним мотлохом, ніби шумерські міста - піском. Якщо врахувати, що низка відомих археологів та вчених вважають, що шумерами були вихідці з надчорноморських степів, себто з Праукраїни, інтрига про Трипільську похідну набуває особливого значення. У контексті - хто є хто. (Стислий виклад проблематики пересічний читач знайде в праці Володимира Паїка "Корінь безсмертної України" (Львів. "Червона калина". 1995.) Попри зрозумілу контроверсійність - нове завше опікає! - і зубовний ск-регіт офіційних постсовецьких істориків - нове завше заперечується! - оглядова праця Паїка, який опрацював багато джерел, варта уваги та розмислів.)

Оскільки феномен Трипільської цивілізаційної присутності незалежний і хочеться застовбити первородність стосовно неї, меткі мудромислі з "богообраних" проголосили її єврейське походження. Перші скрізь перші! Що є очевидним абсурдом, оскільки семітські племена (а це спільність не расова, а мовна) вперше з'являються в арабській пустелі, а згодом нападають на Шумер і засновують царство Аккада (2370 р. до н.е.). Трипільська ж цивілізація у фазі розквіту - між серединами VI - III тис. до н. е. в межах держави Аратті (Праукраїни), з центром унині Черкаській області, хоча самі терени цивілізації Трипілья - Кукутені набагато ширші.

Євреї ж виокремилися й поступово формувалися лише "після Авраама", і то не як монологічна расова спільнота, а групою семітських племен, об'єднаних врешті Біблією чи пак - юдаїзмом. Цілоком інша й набагато пізніша історія. Але ж так кортить бути й трипільцями. І вже звідси - в шумери.

Що ж до українців, то вони, на думку багатьох дослідників (під заперечливе скавучання розмаїтих Толочків), є нащадками трипільців. Знову ж, процес спадковості дуже складний, суперечливий і супроводжуваний зовнішніми впливами. Життя - такі процес видозмін і боротьби, згідно з Гегелем, протилежностей.

Протилежні ж, скажемо так, усі суміжні народи. Розсіявшись по світу, євреї увійшли в контакт/конфлікт/контамінацію* з місцевою людністю. Стаючи такою ж, але в значній частині зберігаючи свою окремішність. І добре, бо кожен народ - це **думка Бога**. Колізія хіба в тому, що радикальні юдеї вважають себе **виключно** думкою Бога, а "всіх інших" - людиноподібними істотами на кшталт худоби. Це викликає аналогічну зворотню реакцію. Зло породжує зло. Нацизм - нацизм. Нетерпимість - нетерпимість.

Народи імперської вдачі є не лише загарбниками, а й асиміляторами. Євреї традиційно горнуть до сильніших (зрештою, не без винятків), поділяючи з ними як успіхи, так і невдачі. Затягнутими асиміляторами були поляки, прийнявши у XVIII столітті програму "знищення Русі", яку дехто вважає містифікацією. Можливо. Але це - як у випадку з "Протоколами сіоніських мудреців". Фальшивка чи не фальшивка, питання другорядне. Важливо, що обставини життя ніби скопійовано з тих протоколів. Як кажуть росіяни: "Неча на зеркало пенять, коли рожа кривая". У свою чергу "кривизна" життя змушує позірно виправляти його з допомогою розмаїтих міфів, ідеологем, навіювань, які видають бажане за дійсне. Люди - це втілені міфи, полон яких постійний.

Імперська Росія покінчила з історичною Руссю у той спосіб, що поглинула її, привласнивши саму назву, яка стала ніби паралельною. "Наше - это наше, а ваше - тоже наше". Але ж розбоек і работоргівлею, як пам'ятаємо, промишляла ще Волзька Хозарія. Живі традиції, живі.

Україна як історичний край перебування юдаїзму, зокрема виникнення хасидизму, який після війни зайняв вельми радикальні позиції у

*** Місто на південь від Євфрату, 100 миль на захід від Басри. Кілька періодів розквіту (розкопано унікальні могилиники та скарби, що поступаються хіба гробниці Тутанхамона). Величезний зіккурат на честь бога Місяця. Найвищий розквіт цивілізації Шумера. Розкопано житловий квартал, де один із будинків міг належати Авраамові.

* Змішування.

США, безпосередньо впливаючи на вибір президентів і державну політику, Україна як омріяна частина "совецької Хозарії", Україна, куди відбуваються масові щорічні паломництва зарубіжних хасидів до могили ребе Нахмана на міському кладовищі в Умані, похованому поруч із жертвами Коліївщини, ця Україна густо оповита міфами і претензіями, скрайнім виразником яких є цитований нами ребе Телушкін.

Чорнобильський синдром

Паломництва релігійних фанатиків в Умань стають оргіями біснуватих, які навмисне оскверняють усе, що для них чуже і вороже. У той спосіб вони веселяться і мстяться за старі кривди. Кому? Україні, українцям. Ритуальне божевілья? Авжеж. На "богообраних" руку піднімати не можна. Ім же можна все, "всім іншим" - зась.

Логіку наворотів важко збагнути. Той випадок, коли поняття взаємозаперечується. Анігіляція. Зведення до нуля. Хохма* з глибинного змісту стає хохмою в містечковому розумінні. Поняття не просто підмінюються, а міняються місцями. Перед стає задом і - навпаки. У прямому сенсі слова. Як ілюстрація до нашої теми, в Інтернеті з'явився кількахвилинний сюжет з відеореядом. Група "богообраних" святкує уродини свого кривого чи то Меламуда, чи то Мудомела. Вони декламують: "Мы еврейцы, мы эпикурейцы"*** і демонструють у кадр оголені - з пісні слова не викинеш - "жопы".

Це - їхні справжні обличчя. Вони крутять ними, показуючи, де вони мають усіх. "Жопа" як головний аргумент публічної зневаги. Виклик суспільній моралі. Провокація. "А нам на вас на-рать! Мы маланцы, маладцы, у нас обрезаны концы". Якщо ж "обраним" дати по "жоле", це кваліфікують як удар в обличчя. Як нову Хмельниччину, Коліївщину, Петлюривщину. На це й розраховують. Етика Талмуда передбачає не стриманість, а нахабство, тиск, зневагу, ба - ненависть до гоїв.

І так воно є. Усі ті Собачники в прямому сенсі сили на українській голови оголеними "жопами" і - гадять, гадять, гадять. І ніхто не галасує про "жидовський фашизм", про публічний скандал, про ляпас громадському смакові. Будь-яка негативна реакція (а вона вже є в Інтернеті) буде розцінена як черговий спалах антисемітизму в Україні. Що і треба довести.

Якщо хтось гадає, що Мудамели "жопочниют" по-дурості, вони просто не розуміються на науці професійного "хохмачества". В Україні діє філія Антидемафатійної ліги, котра відстежує всі негативні прояви чи просто вислови проти євреїв, озвучує їх і робить, даруйте, з прілого лайна міжнародну цукерку. Її залюбки смочуть усі старателі нещадної боротьби з расизмом, антисемітизмом, ксенофобією. При цьому вважається добрим смаком не помічати, ще раз даруйте, гівняного присмаку "канфеткі". Відстежувати ж на системному рівні, аналізувати й широко озвучувати поведінку і ширше - спосіб існування "синів Сіону" - зась. Це - антисемітизм, расизм, ксенофобія. Такі правила гри... в одні ворота.

Чи "жопочная" акція не присвячена міжнародному єврейському конгресові в Парижі, який влаштовує мільярдер І. Коломойський? Як і його сородичі, він міцно тримає у своїх руках ласі сегменти української економіки. Коли "бабок" не міряно, чому б не зібрати широкий "междусабойчик" у Парижі? Не перетерти старі кісточки "вродженого українського антисемітизму"? Не актуалізувати увагу світової громадськості на "українському фашизмові"? Це ж кращий спосіб відвернути увагу від того, що і як насправді діється "на Україні" і хто там усім заправляє. Табачники, Пінчуки, Коломойські. Псевдодіями зайві. Відкритим текстом! Що українці? Бідні, бо дурні, а дурні, бо бідні.

Це кримінальний злочинець Вадим Рабинович, який нараз "апечалілся" долею стражденого українського єврейства, зробив широкий жест, подарувавши Ізраїлю 700-кілограмову золоту менору. Ритуальний свічник має бути встановлений біля майбутнього Храму. Наразі нема ні Храму (на Храмовій горі - дві ісламські святині), ні Ковчегу завіту, ні скрижалів, даних Богом Мойсеєві, але є неміряно "златішка". Звідки воно? Це - слюзи і кров "богобраного народу". Українці ж не страждали, то нічого й не мають. А ще й землю відберуть. Історія - велика блудниця, все можна прикупити. Здавалося б, то українські євреї, як емігранти, так і суцї в Україні, на знак подяки для тисячолітньої історичної Батьківщини мають подарувати їй символічний родовий знак - золотий тризуб князя Володимира Великого. Не дочекаєтесь! Вам покажемо "ета".

Україна, як сказав класик, не Росія. Там "гаспод"-олігархів кремль тримає на "кароткам павадке". На ньому ж гебіст В. Путін тримає й формального президента РФ Д. Медведева, в ризах якого все відчутніше прозирає біблійна задумка. Сам же Путін - не лише ставленик КГБ, а

* На івриті - мудрість.

** Вище благо - задоволення.

й інтрига "бальшова БАБа" чи пак Бориса Абрамовича Березовського. Який з подачі тодішнього українського президента Л. Кучми став секретарем ради СНД. Не бути на такій посаді мільярдером неможливо так само, як і не бути олігархом зятеві Кучми.

Коли ж наче б всемогутній БАБ надто самостійно почав "руліть" у політиці, йому вказали на місце. Аби зберегти в цілості "жопу", довелося "рвануть" у Лондон. Де його, сподіваємося, не отруїть дуже до-вга рука Москви. І багатенькому Михайлу Гусинському, який поліз у політику, довелося "дять дьору" в Тель-Авів. А ось Михайла Ходорковського (предки якого з Ходорова) "за жопу" таки взяли і помістили в зону на 14 років. Чому така "невезуха"? Бачте, Ходорковський не той, як його! Не справжній! Не "маланец". Це в ЮКОСі він був "первий". "Папу" він обрав правильно, а ось маму ... Росіянка. А такий полукровка юдеєм не вважається. Його не шкода. Ось яки він був "чистоганом", як БАБ, Гусинський чи Коломойський, його сонце нізачо не закоптилося б. У кращому разі, дременуви би за кордон. Громадськість, правда, протестує, але кволо. Яки ж Ходорковський був "справжнім", міжнародні санкції проти Росії були б реальні.

І дуже "шустрому" Савіку Шустеру в Росії дали "под зад". То, знову ж, відкинувся в Україну. Де, як хоче, розводить "дурнуватих хохлів" в однотипних теле-шоу, переважно з тими самими чи то "харями", чи то... І гугнявого Євгенія Кісєльова з Москви вик?пали, то й він, за Шустером, до нас. Україна - відстійник?!

Та повернемося до наших проблем. Нам невідомо, чи на очікуваному конгресі у Парижі програмою передбачено сеанс групової демонстрації обраних "жоп" і які саме пісні там лунатимуть. Звісно, зарози росту антисемітизму в Україні не оминуть. Уже й "жопи" не можна в Інтернеті показати, аби паскудне антисемітське плем'ячко не заворушилося. Правий Собачник-Табачник, сто разів правий: страшний "український фашизм". У нього нелюдське обличчя. Це вам не "жопой" хохмити.

*Рима сама проситься -
Иль знаеш ты Европу,
Как собственную жопу?
И если шерсть на ней,
Ейю быстрее сбрей.
И натяни ту кожу
На собственную рожу
И уже эту жопу
Ты покажи в Европу.
Где жопа, а где рожа,
И где какая жопа,
И чем благоухает
Европа пусть узнает.
И ставит нам зачеты,
И крутит обороты,
И в Евро нам играет,
И лучших называет.
Познаеш ты Европу,
Иль потеряеш жопу,
И будешь голым задом
Сверкать как водопадом.*

Може, на конгресі схвалять слова і покладуть на музику "сім сорок"? Люди, будьте пильними! Антисемітизм наступає. Розчавимо цього жажливого їжачка саме вказаним місцем.

Шавл Косовер

P.S. Дуже хочеться сподіватися на краще. На позитивний розвиток взаємин. На взаєморозуміння. На взаємопрощення. Але таке можливе лише за обопільною згодою. Негативний же спадок переважає і провокується явно не українською стороною. Який сенс? Бачте, Україну не можна "обрасувать са счєта". Мало що станеться. Може, й доведеться повернутися. В Африці ж таке твориться!

Така унікальна особа як Мойсей Фішбейн може найпалкіше любити Україну і робити для неї багато корисного, але ж лихі люди завше переважають і легко руйнують добрі стосунки. Тому будьмо мудрішими. Не піддаваймося на провокації. Хоча й не просто бути щиросердними, коли вам нахабно тицяють задне місце. Хоч би штори опустили, шануючи своїх же класиків.

Відомий історик С. Дубнов писав: "Моисеевы законы предписывали евреям вести скромную жизнь, соблюдать чистоту нравов, воздерживаться от роскоши, не гнаться за удовольствиями, служить невидимому Единому Богу, творцу природы, а не идолам, изображающим разные силы природы". ("Краткая история евреев".)

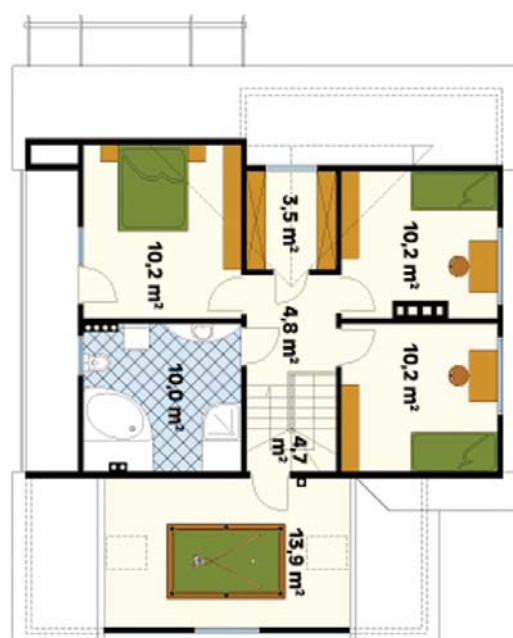
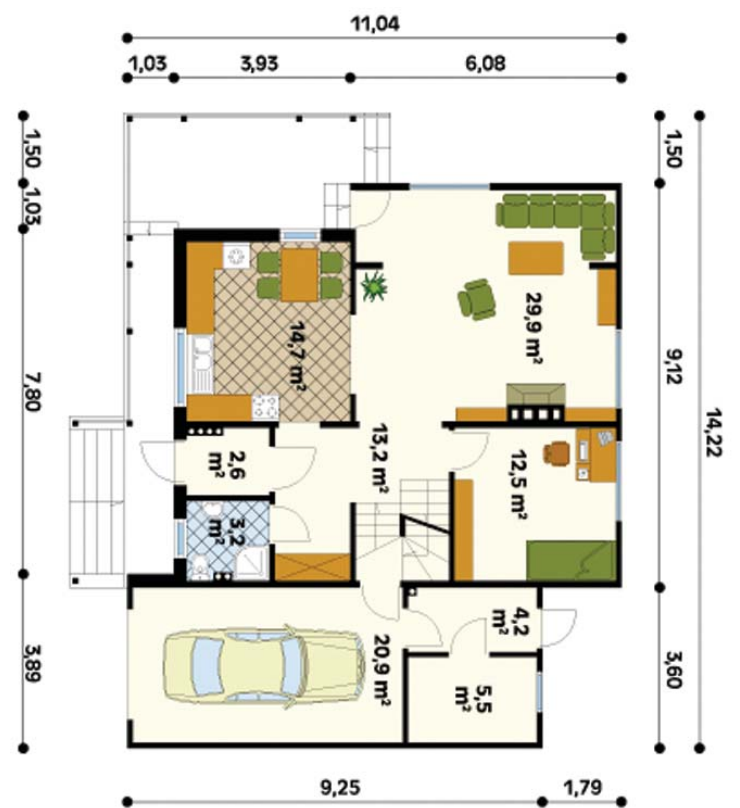
Благочестью історик протиставляв "худшие, грубые языческие верования, распущенность нравов, погоню за наслаждениями, страсть к роскоши". Чи не є нині "обрани" найбільшими язичниками, що вклоняються Золотому тельцю, а отже, й найбільшими хулителями Творця?! Претендуючи на виключну монополію служіння Йому.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 141,5 м²
Загальна площа – 174,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 24,72 x 22,04 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.